

Kina afviser geopolitik, opfordrer et 'isoleret' USA til at gå med i AIIB

19. mrs. 2015 – En lederartikel i den officielle, kinesiske avis *Global Times* i går genfremførte meget stærkt Kinas bestræbelse på at få USA til at tilslutte sig, ikke bekæmpe, initiativerne om Silkevejen og den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank, AIIB.

»Det kinesiske AIIB-initiativ har lige fra begyndelsen mødt modstand fra USA ... Men Kina vil ikke forvandle spørgsmålene omkring AIIB til et væddeløb mellem Kina og USA. Kina vil ikke respondere til sådanne spekulationer om, at dets 'Et bælte, En vej'-initiativ er en modforholdsregel mod USA's 'Omdrejningspunkt Asien'-strategi. En fremgangsmåde, der gør USA til en modstander, er i modstrid med Kinas doktrin.«

Lederartiklen bemærker, at AIIB

»er i de fleste landes interesse. USA forsøger at holde det tilbage med en geopolitisk tankegang, men deres sag står svagt ... Så længe, Kina søger fælles udvikling, og dette ikke er møntet imod USA, vil verden sluttelig forstå det og samarbejde med os. De favorable nyheder omkring AIIB peger på en lovende fremtid for 'Et bælte, En vej'-initiativet ... USA vil måske en dag blive medlem af AIIB. I takt med, at det går glat med Kinas udvikling, er dette ikke en umulighed.«

Ligeledes i går publicerede *Xinhua* en artikel med overskriften: **»So, Washington, What are You Waiting For?«** (Hvad venter I på, Washington?). Artiklen begynder:

»Velkommen Tyskland! Velkommen Frankrig! Velkommen Italien! På trods af et gnavent og kynisk Washington besluttede de tre, ledende, europæiske magter tirsdag at tilslutte sig AIIB, med

hovedkvarter i Beijing.«

De skriver, at dette sender et

»klart signal til hele verden, og i særdeleshed til USA, der forsøger at sammensmede en anti-AIIB-front blandt sine allierede«,

alt imens USA's holdning med

»at holde sure druer over AIIB får Amerika til at se isoleret og hyklerisk ud.«

Artiklen konkluderer:

»Til forskel fra TPP-forhandlingerne, der ledes af USA og udelukker Kina, er AIIB åben for alle interesserede parter, inkl. USA. Så hvad venter I på, Washington?«

Stop 3. Verdenskrig – Russiske atommissiler til Kaliningrad bør ikke overraske nogen

19. mrs. 2015 – De militærøvelser, som den russiske præsident Vladimir Putin beordrede den 16. marts, fortsætter i højt tempo og involverer større, russiske troppestyrker for hver dag, der går. De vestlige medier er næsten hysteriske over udstationeringen af Iskander-missiler til Kaliningrad (via amfibiefartøjer, iflg. erklæringer fra Forsvarsministeriet),

og af udstationeringen af Tu-22M Backfire-bombefly, der kan medbringe atomspræghoveder, på Krim. I sin rapportering af disse fakta den 17. marts bemærker *Reuters*, at Moskva nægter så meget som at overveje at returnere Krim til Ukraine, og at de »militariserer« det arktiske område samtidig med, at de også forstærker Kaliningrad militært – og gør alt dette på trods af USA's økonomiske sanktioner, som talsmand for Udenrigsministeriet Jen Psaki i går højtideligt lovede ikke ville blive ophævet.

Lyndon LaRouche kommenterede i går, at udstationeringen af Iskander-missilerne til Kaliningrad var at forvente, og er permanent: bare se på kortet, bemærkede han; det er sat op. Russerne har meddelt deres holdning klart og gentaget. Ingen af den seneste tids manøvrer eller erklæringer er overraskende; det er, hvad de har sagt, de ville gøre, sagde LaRouche.

EIR's læsere vil erindre sig, at daværende, russiske præsident Dmitri Medvedev, under en dramatisk landsdækkende fjernsynstransmission den 23. nov. 2011, specifikt advarede om, at, hvis USA og NATO fortsatte med at opstille deres missilforsvarssystem på grænsen til Rusland,

»vil den Russiske Føderation opstille moderne, offensive våbensystemer i den vestlige og sydlige del af landet, der vil sikre vores evne til at ødelægge en hvilken som helst del af det amerikanske missilforsvarssystem i Europa. Et skridt i denne retning vil blive opstilling af Iskander-missiler i Kaliningrad-området«.

Medvedev fortsatte dernæst:

»Vi er åbne over for dialog og vi håber på en fornuftig og konstruktiv holdning fra vore vestlige partnere.«

I denne strategiske politik bredere sfære gentog Moskva atter sine offentlige advarsler i denne uge. Viceforsvarsminister Anatoly Antonov sagde under en pressekonference i Moskva den

17. marts:

»Det synes usandsynligt, at vi vil nå frem til nye aftaler mellem Rusland og USA i den nærmeste fremtid, om nogensinde. Ruslands sikkerhed afhænger nu ikke alene af balancen mellem Ruslands og USA's strategiske atomvåben. Den afhænger af mange andre faktorer, såsom USA's globale missilforsvarsplaner, situationen omkring langdistancekrydsermissiler til vands, samt andre typer langdistance højpræcisionssystemer.«

Vicedirektør for det Russiske Udenrigsministeriums Afdeling for Sikkerhedsanliggender og Nedrustning, Vladimir Leontyev, sagde i sidste uge:

»På et vist stadium [i fremtiden] vil Rusland sandsynligvis blive nødsaget til at analysere overholdelse af START-traktaten i forbindelse med [NATO's] planer om at opstille et missilforsvarssystem i Europa ... spørgsmålet er imidlertid ikke på dagsordenen i øjeblikket. Vi følger og analyserer opmærksomt situationen, og vil fortsat gøre det.«

Med hensyn til Ruslands militærøvelser rapporterede det Russiske Forsvarsministerium i dag, at, udover udstationeringerne af Iskander og Backfire-bombeflyene, blev mindst en af ubådene i Delta IV-klassen med ballistiske atommissiler fra den Nordlige Flåde også udstationeret og besøgt af generalstabschef, general Valeriy Gerasimov. Forsvarsministeriet sagde, at

»resultaterne af øvelserne bekræftede, at mandskabet på de ballistiske missiler er klar til at udføre deres kampopgaver«,

rapporterer *Sputnik News*.

Andre aspekter af øvelserne inkluderer det følgende, alt sammen rapporteret af TASS:

* Det Vestlige Militærdistrikt meddelte i dag, at flere end 20 skibe fra den Baltiske Flåde er engageret i anti-ubåds- og antiluftskytsøvelser.

* Omkring 30 overfalds- og angrebshelikoptere fra lufthavne i Leningrad- og Smolensk-områderne er ved at blive udstationeret til det arktiske område.

* Faldskærmstropper fra Ruslands nordvestlige Pskov-område er sat i højeste alarmberedskab som en del af kommando- og mandskabsøvelsen. De vil marchere til deres lufthavnsområder, før de udstationeres til skydebaner.

* 1.500 landtropper vil gennemføre skydeøvelser med ægte ammunition på Mulino-skydebanen, omkring 360 km øst for Moskva, med T-72 tanks og BMP-2 kampvogne.

Foto: Mobile Iskander-missiler

Pakistan har afvist en saudisk anmodning om at tilslutte sig en anti-Iran-alliance, siger Bruce Riedel

17. mrs. 2015 – I en artikel i Al Monitor den 15. mrs. sagde Bruce Riedel, højtplaceret lærer og direktør for Brookings Intelligence Project og tidl. højtplaceret embedsmand i CIA, at den pakistanske premierminister, Nawaz Sharif, har afvist den saudiske Kong Salman bin Abdelaziz' anmodning om, at landet tilslutter sig Saudi Arabien og dets sunni-arabiske

allierede imod Iran, især i den stedfortrædende krig, der nu er i gang i Yemen.

Under den iranske revolution var en 40.000 mand stærk pakistansk militærstyrke til udenlandske opgaver udstationeret i Saudi Arabien for at beskytte Huset Saud. I dag tjener kun nogle få pakistanske rådgivere og eksperter i kongedømmet.

Den pakistanske premierminister, der tilbragte flere år i eksil i Saudi Arabien med den saudiske kongefamilie som vært, var i Riyadh tidligere på måneden og blev personligt modtaget af Kong Salman i Riyadh's lufthavn, hvilket understregede betydningen af Nawaz Sharifs besøg.

Riedel sagde i sin artikel, at Salman specifikt ønskede en deling pakistanske militærstyrker udstationeret i kongedømmet for at hjælpe med at forsvare den sårbare sydvestlige grænse mod det nordlige Yemen, der kontrolleres af Zaydi Houthi. Iflg. pakistanske kilder, som Riedel citerer, har Sharif modvilligt besluttet ikke at sende tropper til Saudi Arabien i øjeblikket. Sharif lovede et tættere samarbejde omkring terrorbekæmpelse og militært samarbejde, men ingen tropper i den umiddelbare fremtid.

Pakistan afviste også at flytte sin ambassade i Yemen fra Sanaa til Aden, som saudierne og staterne i Golfsamarbejdsrådet har gjort, for at distancere sig fra Houthi'erne, bemærkede Riedel.

Foto: Pakistans premierminister Anwaz Sharif.

Tidl. fransk premierminister de Villepin støtter Ny Silkevej

17. mrs. 2015 – *China Daily* refererer til en artikel i den franske business-avis *L'Echo Républicain* af tidl. premierminister Dominique de Villepin, i hvilken han fremstiller det kinesiske Nye Silkevejsinitiativ som en ægte mulighed for Frankrig og Europa. Præsident Xi Jinpings strategi har ikke blot til hensigt at imødegå de nationale udfordringer, Kina står overfor, på en fleksibel måde, skrev de Villepin, men den tjener også til at internationalisere den kinesiske økonomi og forøge den kinesiske valuta, renminbi'ens rolle i den globale handel. Det vil gavne selve Kina, men også Europa, Mellemøsten og Afrika, sagde han.

Europas politikere burde gribe denne mulighed, gentænke deres traditionelle, politiske idéer og udarbejde flere opgaveorienterede planer for at give klare direktiver til de europæiske virksomheder, skrev de Villepin og tilføjede, at nationale og regionale regeringer, virksomhedssammenslutninger og tænketanke i Europa burde tilslutte sig Kinas Silkevejsinitiativ.

Foto: Dominique de Villepin

EU-parlamentets præsident Schulz i Kina; Grønt lys for AIIB; Opmuntre EU lande til at gå med

17. marts 2015 – Martin Schulz, præsident for EU-parlamentet, støttede den britiske og franske beslutning om at gå med i den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank og sagde i Beijing i går, at andre EU-lande burde gøre det samme, dog på betingelse af, at det overholder »vestlige standarder«. Strukturen i AIIB er imidlertid ikke, at den skal være en kopi af IMF og ECB – hvilket Schulz burde vide (eller gør han ikke?).

Schulz ankom til sit første besøg i Kina som præsident for EU-parlamentet og er allerede blevet modtaget af Xi Jinping. Han skal mødes med premierminister Li Keqiang og andre kinesiske regeringsfolk i dag. Han vil imidlertid muligvis også mødes med borgerrettighedsaktivister. Efter planen skal han holde tale i det Kinesiske Akademi for Socialvidenskab den 18. marts.

Foto: EU-parlamentets præsident Martin Schulz (t.v.) modtages af den kinesiske præsident Xi Jinping

Nyt internationalt

finanssystem under skabelse: Tyskland, Frankrig og Italien skal være stiftende medlemmer af AIIB; LaRouche svarer

17. mrs. 2015 – Under en fælles pressekonference i Berlin i dag med den besøgende kinesiske vicepremierminister Ma Kai sagde den tyske finansminister Wolfgang Schäuble, at Tyskland ville blive stiftende medlem af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). En tidligere fælles erklæring fra Tyskland, Frankrig og Italien sagde, at de alle ville ansøge om tilslutning som stiftende medlemmer og arbejde for at sikre, at den nye institution »følger de bedste standarder og praksisser mht. styrelse, gardering, gæld og tilvejebringelsespolitik«, rapporterede *Financial Times*. I sidste uge meddelte Storbritannien, at det også har ansøgt om at blive stiftende medlem. Kinas statsejede *Xinhua* nyhedsagentur sagde, at Sydkorea, Schweiz og Luxembourg også overvejede at tilslutte sig. Det samme gælder Australien.

Financial Times rapporterede ligeledes i sidste uge, at Storbritannien havde tilsluttet sig som den første i G7, for at opnå større rettigheder i den nye bank.

Det samlede initiativ fra fire betydningsfulde, europæiske nationer for at deltage i AIIB, der ledes af Kina, og som allerede består af 26 stiftende medlemmer, af hvilke de fleste er asiatiske, er en diplomatisk streg i regningen for Obamaregeringen, der var modstander af dannelsen af AIIB og betegnede det som et forsøg på at underminere den økonomiske Bretton Woods-orden, der længe har været affældig.

Washingtons frustration reflekteredes i den amerikanske finansminister Jack Lews advarsel til Kongressen, i hvilken han sagde, at Kina og andre fremvoksende magter udfordrede amerikansk lederskab inden for globale, finansielle institutioner, og opfordrede indtrængende kongresmedlemmerne til hurtigt at ratificere den udsatte (og overflødige) reform af IMF for at hjælpe med at bevare amerikansk indflydelse, rapporterede *Reuters*.

Lew sagde, at den amerikanske forsinkelse »er årsag til, at andre lande, inkl. nogle af vore allierede, betvivler vores forpligtelse over for IMF og andre multilaterale institutioner ... Vores internationale troværdighed og indflydelse er truet«, sagde han i en forberedt udtalelse.

Lyndon LaRouche responderede,

»Enhver, der overhovedet har en hjerne, ved, at det internationale finanssystem vil styrte sammen. Og pointen er derfor, at man ønsker at skabe et nyt system, der er under den type system, som er Wall Street osv. Og det bør vi udtrykkeligt sige.«

Lyndon LaRouche: Spørgsmålet om Tysklands rolle

15. mrs. 2015 – Det prisværdige bidrag, der kommer til udtryk i den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers tale den 12. marts, 2015, opfylder ikke desto mindre ikke de afgørende træk, der faktisk kræves. Disse fremlægger jeg derfor, som følger:

Fakta er, at betingelserne på den beboede planet, Jorden, har

nået et punkt, hvor idéen om den beboede planet, i sin helhed, må respondere til Johannes Keplers principper, som, faktisk universelt, skal tages i betragtning som den korrekte idé om den måde, hvorpå planeten i sin helhed skal organiseres.

Et overblik over de øjensynlige traditionelle idéers gamle vaner lever ikke op til dette kriterium, endda i katastrofal grad. De europæiske traditioners nuværende, nominelle standarder er ikke længere i overensstemmelse med mønstret for hverken de øjensynlige »traditionelle« eller andre medier. Det, der på det seneste har været de traditionelle standarder for politisk-økonomisk udtryk, har den uheldige virkning at kræve, at betingelserne for et moderne system for praksis skal være underkastet udtryksformer, der er fastlåst i nutidige former, men som rent faktisk, i deres natur, nu er værre end de forældede.

Jeg forklarer, som følger:

Den nuværende, finansielle praksis' ondskab

Den finansielle praksis, der for tiden har været den dominerende i USA og Europa, har på det seneste, i al korthed, beroet på standarder, der er ren åger, som illustreres af virkningerne af en generel praksis for en rent finansiell praksis, som værende baseret på finansiell åger som sådan. Især har udtryk for ren finansiell spekulation som sådan taget overhånd over det, der var de faktiske, relative fysiske værdier i en opadgående tendens inden for virkelig, fysisk produktion.

Praksissen med evindeligt successivt reducerede videnskabelige rater af menneskelig produktivitet per person, i relation til nominelle, overvejende spekulative produktionsomkostninger,

for begges vedkommende med hensyn til nettoresultatet pr. person, i Europa og USA, eksemplificerer den tilsvarende, faktisk parallelle nedgang i både standarden for husstandsindkomster, såvel som også i nettoproduktiviteten per person. Historien omkring et hundrede års generelle tendens, med hensyn til den faktiske, fysiske nettoproduktion, som er kommet til udtryk, siden begyndelsen af den forringede nettoproduktivitet pr. person, identificerer den triste sandhed omkring den generelle, relative nedgang i energigennemstrømningstæthed, i produktionsprocessen, per person, hos den generelle befolkning i det transatlantiske område, per person, der tilsammen har frembragt et brændende begær efter termonukleart mord over hele planeten.

De kollapsende rater af nettoproduktionen af de virkeligt fysiske værdier, i tendensen i de amerikanske og europæiske økonomier, bevidner således rent faktisk de ægte, relative værdier. Det drejer sig især om den nedgang, der har været i raterne af den menneskelige nettoproduktivitet per person, som er blevet påvirket af nedgangen i den fysiske produktivitet per person gennem den stadigt accelererende forringelse af den nødvendige provision af en generel rate af øget, menneskelig produktivitet, per person.

Eksemplet med Kinas himmelstormende fremskridt i dag, og de hermed relaterede, opadgående fysisk-økonomiske elementer af Kinas relativt enestående præstationer, er nu især vedkommende.

Udfordringen fra Kina

Kina er i øjeblikket enestående på grund af sine aktuelle, progressive præstationer i rummet i vort Solsystem. Dets præstationer i denne henseende, både med hensyn til Månens rolle og hermed relaterede spørgsmål, udgør implicit også et punkt af afgørende interesse for dets forbindelse med de

enestående præstationer, der hidtil er kendte og dem, der er udsigt til, i forbindelse med dets opdagelse af de mest afgørende træk ved selve Solsystemet. De nuværende karaktertræk, der eksisterer i menneskehedens relation mellem udviklingen af samfundet, og Solsystemets relation til menneskehedens egen udvikling, må anses for at være indbyrdes forbundne for skabelsen af fremtiden, ikke så meget med hensyn til det enkelte individ, men for menneskehedens fremtidige behov. Således er det dødelige, menneskelige individ delagtig i en mission for skabelsen af fremtiden, ligesom også Jeanne d'Arcs mission, og hendes efterfølgere Nicolaus Cusanus' og Johannes Keplers mission, var det. Deres skæbnemæssige bestemmelse af menneskehedens nu aktuelle fremtid ligger ikke i menneskets faktiske kødelige eksistens, men i det faktum, at mennesket dengang havde en nødvendig, fremtidig eksistens. Det afgørende i dette spørgsmål er ikke, hvad det menneskelige individ har opnået, men er skønheden af det, som det menneskelige individ har kæmpet for, skulle blive opnået. Den fremtidige mission af enhver, der tjener sagen om sin egen eksistens, ligger inden for den fremtid, som deres eksistens udtrykker gennem og for menneskehedens mission, sådan, som det var frugten af geni såvel som af martyrium, og sådan, som det i denne forbindelse også gælder for Kina, i dag.

Den nuværende valgmulighed for hele den værdige menneskehed ligger i det væsentlige i at skabe en bedre fremtid for hele menneskeheden, i muligheden for at virkeliggøre den tilsyneladende umulige nødvendighed, som udgør de sødeste af de opnåede drømme, som menneskeheden har opnået: for erkendelsen af, at hele menneskehedens fremtid, er det tilsyneladende umulige.

[Se LPAC-flyveblad her](#)

Berlin: Merkel ikke på linje med Poroshenko

16. marts 2015 – Den ukrainske præsident havde ikke succes med sine forhandlinger med den tyske kansler i Berlin her til aften, for så vidt angår våbenleverancer og nye sanktioner mod Rusland. Merkel sagde til Poroshenko, at hun ikke støttede hans opfordring om at boykotte VM i fodbold i Rusland (2018), eftersom alle først burde koncentrere sig om mesterskabet i Frankrig til næste år. Hun støtter heller ikke nye sanktioner, sagde hun til Poroshenko, fordi alle efter hendes mening nu hellere burde koncentrere sig om at gennemføre Minsk-II-aftalerne, og de eksisterende sanktioner overvåges konstant sammen med situationens udvikling. Våben til Ukraine vil ikke bidrage til Minsk-II-processen. Poroshenko indrømmede i det mindste, at våbenhvilen holder for så vidt angår tunge våben, med tilføjede, at der dagligt er mindre, spredte kampe fra »separatisternes« side, der overtræder Minsk II. Merkel vil også overholde sin forpligtelse med at besøge Putin den 10. maj – hvilket Kiev-regimet er modstander af.

Mens Merkel i alt dette var på linje med Steinmeier for så vidt angår Ukraine og behovet for dialog med Rusland, så var hun, med sin insisteren på »en fortsættelse af reformerne«, på linje med IMF/ECB og deres monetære økonomi. Poroshenko, der tilsyneladende var ivrig efter at få nogle penge fra Tyskland – ikke nu, men måske senere – lovede at fortsætte med de økonomiske »reformer« og »kampen mod korrupsion«. Med hensyn til dette sidste aspekt vil fremtiden vise, om Poroshenko, der selv er en oligark, virkelig vil handle imod de andre oligarker. Han bør desuden tage skridt til at handle mod neonazisterne i regimet og hæren – intet af dette blev imidlertid nævnt i Berlin i dag.

Foto: Merkel modtager Poroshenko i Berlin 16. mrs. 2015.

Dokumentarfilm om Putin konfronterer USA som hjernen bag kuppet i Ukraine

15. mrs. 2015 – »Krim – vejen hjem« er titlen på en dokumentar, der i dag blev vist på Tv-kanalen *Rossiya 1*'s nye kanal, der handlede om den russiske præsident, Vladimir Putin. *Russia Today* viser løbende uddrag fra filmen, med væsentlige citater, som vi inkluderer nedenfor:

»Tricket i situationen var, at den ukrainske opposition udadtil mest var støttet af europæerne. Men vi vidste med sikkerhed, at den virkelige hjerne bag det var vore amerikanske venner«, siger Putin i filmen.

»De hjalp med at uddanne nationalisterne, deres bevæbnede grupper, i det vestlige Ukraine, i Polen og i en vis udstrækning i Litauen«, tilføjede han. »De gjorde det bevæbnede kup muligt.«

»Loven blev smidt ud og gik ned. Og konsekvenserne var virkelig meget alvorlige. En del af landet gik ind på det, mens en anden del ikke ville acceptere det. Landet var splittet.«

Putin hævdede, at der var en plan om at myrde den valgte præsident, Janukovitj, som Rusland var fast besluttet på at forsvare.

»Jeg inviterede cheferne for vore specialtjenester og Forsvarsministeriet og gav dem ordre til at beskytte den ukrainske præsidents liv. Ellers var han blevet dræbt.«

Janukovitj flygtede først til Krim, men bad om at blive bragt til Rusland, fordi »der ikke var nogen i Kiev, han kunne forhandle med«.

På dette tidspunkt, siger Putin, beordrede han personligt en specialoperation i Krim med det argument, at »vi ikke kan lade befolkningen på Krim blive skubbet ind under nationalisternes damptromle«.

»Jeg gav dem deres opgaver, fortalte dem, hvad de skulle gøre og hvordan vi skulle gøre det, og understregede, at vi kun ville gøre det, hvis vi var absolut sikre på, at det er, hvad befolkningen, der lever i Krim, ønsker, vi skal gøre.«
[En hastemeningsmåling blev dengang gennemført, der viste, at 75 % af befolkningen ønskede at tilslutte sig Rusland.]

»Det var vores mål ikke at tage Krim ved at annektere det. Vores endegyldige mål var at give befolkningen lov til at udtrykke deres ønsker om, hvordan de ønskede at leve.«

»Jeg besluttede for mig selv: hvad befolkningen ønsker, vil ske. Hvis de ønsker større autonomi med ekstra rettigheder inden for Ukraine, så bliver det sådan. Hvis de beslutter noget andet, kan vi ikke svigte dem. I kender resultatet af folkeafstemningen. Vi gjorde, hvad vi måtte gøre.«

Operationen omfattede opstillingen af K-300P Bastion kystforsvarsmissiler for at vise, at Rusland ville forsvare halvøen mod angreb.

»Vi opstillede dem på en måde, der gjorde dem tydeligt synlige fra rummet«, sagde Putin. [Han tilføjede, iflg. *Russia Today*, at »det russiske militær var forberedt til enhver udvikling og ville have bevæbnet atomvåben, om nødvendigt.]

Putin sagde, at han ikke var sikker på, om Vesten ville bruge militærmagt imod Rusland. Han udstationerede specialstyrker, men ikke mere end de 20.000, der var autoriseret for halvøen. Dette sikrede, at folkeafstemningen frit kunne afholdes. Det efterfølgende resultat er velkendt.

<http://rt.com/news/239197-putin-crimea-referendum-decision/>

LaRouche: O'Malley har ret mht. Glass/Steagall

Siden fredag, den 6. mrs., i Concord, New Hampshire, USA, har tidligere guvernør Martin O'Malley promoveret sin forsøgsvisse opstilling til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat omkring det centrale spørgsmål om genindførelsen af Franklin Roosevelts Glass/Steagall-lov fra 1933, der blev væltet i 1999.

»Vi bør udbrede det her overalt«, sagde LaRouche i dag.

»Både Glass/Steagall og det faktum, at O'Malley stiller op med det. O'Malley har rejst spørgsmålet, og enhver, der er modstander af denne politik, må anses for at være et mangelfuldt valg til præsidentkandidaturet. O'Malley er i øjeblikket den eneste, der er kvalificeret til at blive præsidentkandidat. De andre bliver nu nødt til at forklare deres standpunkt om dette spørgsmål. Man kan ikke i al evighed føje Wall Street for at takkes dem.«

Hvad er problemet i USA? Det er, at den finansielle side af sagen, ud fra Washingtons standpunkt, ikke er i overensstemmelse med USA's interesser. Problemet er det samme i Europa: pointen er, at visse interesser ønsker at beskytte deres finansielle interesser, også selv om disse finansielle interesser nu er ved at blive værdiløse.

Se på hele den europæiske affære. Europa er rent faktisk i gang med at voldtage Grækenland, og det har de gjort i nogen tid. Og det gør forbandet ondt, hvis man ikke går med på det. Så folk kerer sig ikke det mindste om verden; de kerer sig udelukkende om deres egne, smålige, vulgære interesser.

Tiden er inde til at opløse Eurozonen. Den skal bare opløses. Man skal give dem besked om, at tiden er inde til at opløse den, med den begrundelse, at denne institution ikke ved, hvordan man opfører sig. Tiden er inde til at skaffe sig af med den, fordi den er ved at blive ligesom en arrogant slyngel. Den har intet retmæssigt krav på myndighed over andre nationer.

Det, som Europa gør i sit system med hasardspil, betyder, at det er umuligt at få fred i Mellemøsten eller nogen andre steder. Det betyder, at hvis Grækenland trækker sig ud, på den ene side, så vil Eurozonen kollapse. Men det modsatte virker på samme måde. Hvis de bliver, vil den disintegrere under vægten af deres tilstedeværelse.

Det hele er et falskneri. Det her har ingen værdi: dette banksystem. Og de skal se at komme tilbage til amerikansk politik. Glem det faktum, at et par klovne nedstemte amerikansk lovgivning i 1999: Glass/Steagall skal genindføres. Vi må have denne genindførelse af Glass/Steagall og kaste den i hovedet på Kongressen og sige: »Dette falskneri er det, der var årsag til vore problemer.«

»O'Malley har ret«, sagde LaRouche.

»Det skal gøres. Det er det afgørende skridt. Det ville,

selvfølgelig, sænke Wall Street. Det er hele pointen. Enhver, der fører kampagne på Wall Streets side, har ikke gjort sig fortjent til at blive valgt.»

Foto: Præsident Franklin D. Roosevelt underskriver Glass/Steagall-loven, der trådte i kraft den 16. juni, 1933.

Fra LaRouche-bevægelsen 17. mrs. 2015:

Tre verdensledere intervenerer imod krig og økonomisk disintegration

To ledende, tyske skikkelser og en demokrat fra Maryland, USA, der overvejer at stille op til præsident, er trådt ind i det farlige, transatlantiske, politiske vakuum for at fremkalde et fundamentalt skift i den politiske kurs, for at undgå en potentiel verdenskrig og et i øvrigt umiddelbart forestående kollaps af det transatlantiske finanssystem.

Størrelsesordenen af den aktuelle, globale krise taget i betragtning og den fremtrædende position af disse personer, der således har intervenseret, har den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche givet sin fulde, utvetydige støtte til deres handlinger og har opfordret til en fuld mobilisering af opbakning til deres indsats for at undgå en global ulykke.

Torsdag, den 12. marts, leverede den tyske udenrigsminister [Frank-Walter Steinmeier](#) et kraftfuldt budskab om at undgå krig til et publikum i Washington, D.C., i Centret for Strategiske og Internationale Studier (CSIS). Steinmeiers ligefremme sprog og hans diplomatiske, men barske kritik af Obamaregeringens planer om at forsyne dødbringende hjælp til den ukrainske regering, var uden fortilfælde. Ingen tysk udenrigsminister i nyere tid har vovet at fremkomme med en så stærk og offentlig kritik af den amerikanske udenrigspolitik og nationale sikkerhedspolitik, i særdeleshed ikke på et så fremtrædende sted som CSIS' hovedkvarter. Steinmeier havde den foregående dag mødt den amerikanske udenrigsminister John Kerry og nationale sikkerhedsrådgiver dr. Susan Rice, og havde utvivlsomt leveret et endnu mere ligefremt budskab under disse private samtaler.

Steinmeier indledte sin tale til CSIS med en ærlig vurdering af den globale krise og advarede:

»Vi konfronteres med en mangfoldighed af kriser over hele planeten, der, over for en person af min generation, synes uden fortilfælde med hensyn til deres intensitet og chokerende voldelighed.«

Med hensyn til Ukraine-krisen erklærede Steinmeier:

»Vi må se videre end til denne konflikt, til vores fremtidige relation med Moskva. Det betyder, at vi ikke må ophøre med at involvere Rusland og bruge de sidste, eksisterende kommunikationskanaler for at udforske en mulig frakørselsvej og – for fremtiden – udforske veje til en mere samarbejdsvenlig relation.«

Steinmeier afviste udtrykkeligt idéen om at opruste Ukraine og advarede om, at dette blot ville optrappe krisen, til den kom ud af kontrol:

»Jeg forstår, at mange af jer, mange eksperter, kræver en hurtigere – og derfor ... militærbaseret løsning ... Men, når

man kender oprindelsen til og strukturen af konflikten, status af parterne i konflikten og disses kapaciteter, er det ud fra mit standpunkt selvindlysende, at de diskuterede alternativer til vores fremgangsmåde har potentialet til at øge antallet af ofre, øge udvidelsen af konfliktzonen og flytte konflikten til en ny fase med optrapning. Måske til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Der er ingen garanti for, at vores fremgangsmåde, Normadiet-fremgangsmåden, vil føre til succes. Men jeg er helt sikker på, at der ikke er nogen garanti for succes i de alternativer, man diskuterer. Jeg er bange for, at det modsatte er tilfældet.«

Senere gentog han:

»Det tager måske kun nogle få dage at skabe en krise, men det kan meget vel tage år at løse den. I diplomatiske bestræbelser gælder det, mere end i det almindelige liv, at stædighed er en dyd!... For os i Europa vil Rusland altid være vores største nabo ... Det er ingen hemmelighed, at, hvad Rusland angår, så er tilliden på et absolut lavpunkt. Men vi må finde et nyt grundlag for engagement, selv om det måtte tage år eller årtier.«

Steinmeiers skarpe intervention imod Obamaregeringens oprustning af Ukraine blev understøttet af en af Tysklands ledende, ældre statsmænd, tidligere kansler [Helmut Schmidt](#). I et interview med den tyske sensationsavis *Bildzeitung* den 12. mrs., advarede Schmidt om, at enhver yderligere optrapning i Ukraine kunne eskalere »endda til en 'varm krig'«. Schmidt berørte dernæst et af de mest følsomme spørgsmål i Rusland: EU's og NATO's udvidelse mod øst, som han sporede hele vejen tilbage til den oprindelige Maastricht-traktat i begyndelsen af 1990'erne, der dannede grundlaget for udvidelsen ind i den tidligere Warszawapagts og det tidligere Sovjetunionens territorium.

»Vi er ikke forpligtet til at påskønne Putins politik«,

sagde han til avisen. »men vi må forstå den på baggrund af historien og tage den alvorligt.«

Lyndon LaRouche understregede betydningen af interventionen af disse to, prominente, tyske, politiske skikkelses intervention direkte ind i den voksende fare for en krig i centrum af Eurasien.

»Deres handlinger kan rent faktisk ændre historiens kurs på et tidspunkt, hvor det umiddelbare spørgsmål på bordet foran os er krig eller fred, kaos eller genrejsning.«

Den samme kvalitet af intervention er blevet lanceret af tidl. guvernør for staten Maryland, USA, [Martin O'Malley](#), der har krævet den omgående genindsættelse af Glass/Steagall-loven fra 1933, som ville opdele for-store-til-at-lade-gå-ned-bankerne i adskilte kommercielle banker og investeringsbanker. O'Malley, der overvejer at stille op til at blive nomineret til demokraternes præsidentkandidat, har været på turné i landet og har givet interviews, alt sammen om spørgsmålet om Glass/Steagall.

Typisk for hans magtfulde intervention var hans interview den 12. marts på MSNBC, hvor han til værten Joe Scarborough sagde:

»Det er os, der skaber lovene. Og vi kan skabe bedre love, med det formål at genoprette forbindelsen mellem hårdt arbejde og muligheden for at komme frem i tilværelsen ... Genindfør Glass/Steagall. I 70 år forhindrede vi bankerne i at spille hasard med vore penge og ødelægge vores økonomi og med pigsko tromle hen over det almene vel, som vi deler som et folk; og at have en stabil og god økonomi. Alle – jeg mener på begge sider af midtergangen – jeg mener, så mange mennesker siger, at det er, hvad vi bør gøre, og dog forbliver det ugjort. Og nogle folk i mit eget parti fremstiller sig selv som folk, der promoverer en eller anden form for Dodd/Frank-lite – 'Vi vil ikke fornærme nogen på Wall Street, så lad os ikke tale ærligt om, hvordan vi kan

tøjle denne udsvævende adfærd.'

»For en af de ting, som vi ikke har talt så meget om, er, at på trods af al smerten fra hjem, der går på tvangsauktion, og job, der mistes, så steg koncentrationen af rigdom efter hvert af disse seneste to opsving på aktiemarkedet rent faktisk! Med andre ord, mens andre mennesker mistede deres hjem, så kom folk i toppen ud af det endnu bedre stillet.«

Lyndon LaRouche har opfordret til fuld mobilisering til støtte for O'Malleys krav om, at kampen for Glass/Steagall skal være det afgørende spørgsmål ved de kommende valg. LaRouche sagde:

»Vi taler ikke om 2016, vi må have Glass/Steagall nu, før hele det transatlantiske finanssystem braser sammen, og vi konfronteres med den umiddelbare trussel om en global krig eller en nedstigen i totalt kaos, og helvede.«

LaRouche understregede, at de tyske statsmænds, Steinmeiers og Schmidts, nylige handlinger ligeledes er den eneste vej til en »virkelig forhindring af krig«.

»En konflikt med Rusland som den, der promoveres internt fra Obamas Hvide Hus, er ikke en begrænset krig. Det er generel krig, der fører til en term nuklear udslettelseskrig. Det må standses, og Steinmeiers og Schmidts interventioner kan vise sig at være afgørende.«

Billede: Imperial War Museum, London

Politisk Orientering v/formand Tom Gillesberg, 5. mrs. 2015: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Der er nu ved at blive skrevet et nyt kapitel i historien om menneskets storhed og fald, eller i hvert fald snublen, inden vi forhåbentlig får menneskets genrejsning og storhed i en snarlig fremtid. Vi befinder os på et afgørende punkt, hvor det, som vi længe har talt om, er nødvendigt med et paradigmeskifte. Den autopilot, som den vestlige verden bliver styret efter, både finansielt og strategisk, fører på begge områder til en total katastrofe selv på den relativt korte bane. Det bliver mere og mere åbenlyst dag for dag, og det er derfor spørgsmålet, om det kan få nok personer i ledende og ansvarlige positioner til at erkende den forestående katastrofe og i tide være med til at få kursen lagt om.

Det er lang tid siden, at det vestlige finanssystem i lighed med Titanic sejlede på et isbjerg. Der har været mange ulykkelige kollisioner gennem tiderne, men i 2007-2008 ramte man i hvert fald et kæmpe isbjerg, men i stedet for at gøre redningsbådene klar til at blive sat i søen og forberede sig på at redde, hvad reddes kan, så har man hugget redningsbådene op for at kunne fyre ekstra op i kedlerne. Når vandet fosser ind på underdækket, så kan det jo godt sænke tempoet, Titanic sejler med, men i stedet for at løse problemerne, så ville man bare have mere fart på skibet, koste hvad det vil.

Når så andre skibe har nærmet sig den synkende, vestlige skude og tilbudt deres hjælp, så har vesten i stedet klargjort store kanoner på dækket, der kan sænke de skibe, som f.eks. BRIKS-

samarbejdet, der forsøger at tilbyde vesten en hjælpende hånd, men som svar får krig og vestlige forsøg på regimeskifte, der kan lede til en underkastelse ind for den vestlige overhøjhed. Man accepterer intet alternativ til den politik, der bliver udstukket på Titanic. Som en fransk konge engang udtrykte det: "Après moi, le déluge". Hvis vi ikke har magten, kan det hele være ligegyldigt. Så kan verden, og menneskeheden, lige så godt gå under.

Natten mellem den 27. og 28. februar blev Boris Nemtsov myrdet i Moskva. De fleste kunne nok ikke nævne navnet, hvis ikke det var, fordi mordet på ham har været forsidestof i de vestlige medier i mange dage, hvor man kaldte ham lederen af den liberale opposition i Rusland og en trussel imod Putins regime. Hans betydning er nok blevet overdrevet en del, for en opbakning fra 40-50.000 mennesker ud af en befolkning på over 140 millioner er ikke specielt imponerende, og udgjorde da heller ikke, på trods af, hvad visse medier siger, nogen form for trussel imod Putin.

Meningsmålinger siger, at omkring 87 % af russerne støtter Putin som præsident, 2 % ved ikke, hvad de mener, og 11 % støtter ikke Putin, fordi de mener, at han er alt for blødsøden over for Vesten.

Det første, som alle, der ved, hvad der foregår i Rusland, konkluderede, var, at det i hvert fald ikke var Putin, der stod bag mordet. Ikke desto mindre udtalte USA's præsident i en officiel udtalelse i forbindelse med mordet på Boris Nemtsov, at "Putin er ansvarlig for at forværre borgerrettigheds klimaet i Rusland". I lighed med de fleste vestlige medier, så fremstillede Obama det, som om Putin var ansvarlig for mordet uden dog at sige det direkte, og uden på nogen måde at føre bevis for sin påstand eller forsøge at sandsynliggøre den. På samme måde, som man konstant giver indtryk af, at konflikten i Ukraine udelukkende skyldes en utidig indblanding fra Putins side.

Dette er en alvorlig sag, for det sker på baggrund af, at vi har haft en proces, hvor Tyskland og Frankrig i samarbejde med Rusland har forsøgt at deeskalere situationen i Ukraine og forhindre, at kampene mellem de ukraineske styrker under kontrol fra Kiev og de pro-russiske rebeller i Østukraine, der ønsker øget selvstyre, eskaleres yderligere gennem vestlig militær hjælp fra USA til Kiev, og en fremtidig direkte konfrontation mellem USA og Rusland på ukrainsk jord.

Mens der har været våbenhvile og en fredsproces i gang i et samarbejde mellem Merkel, Hollande, Putin og Ukraines præsident Poroshenko, så har Storbritannien og USA gjort alt, hvad de kunne, for at underminere og smadre muligheden for fred og i stedet presset på for en eskalation af krigen. Deriblandt diskussionen om at sende våben fra USA til Ukraine.

Hver gang presset for en konfrontation med Rusland er ved at miste momentum, og folk i Europa spørger sig, hvorfor man skal have ødelæggende og selvdestruktive sanktioner imod Rusland, så sker der noget dramatisk, der lige kan bevise, at vi må stå fast og komme efter ham Putin. EU kunne ikke være blevet enige om sanktionerne imod Rusland, hvis det ikke var, fordi et Malaysisk passagerfly meget belejligt blev skudt ned over det østlige Ukraine. I de vestlige medier kunne man læse, at det selvfølgelig var rebellerne, der stod bag, og at det i virkeligheden var Putin og hans våben, der var ansvarlige. Anklagerne førte til, at man fik sanktionerne imod Rusland vedtaget, men efterfølgende forsvandt sagen, og der er stadig ikke blevet fremlagt nogen form for beviser for, hvem der stod bag nedskydningen. De mange indicer på, at det i virkeligheden var Ukraine, der skød flyet ned, er ikke noget, man har lyst til at beskæftige sig med.

På samme måde forsøger man nu at bruge Boris Nemtsovs blodige skjorte til at forsøge at destabilisere Rusland og komme efter Putin. En række efterretningseksperter er derfor kommet ud i offentligheden og har påpeget, at det ikke blot er en absurd tanke, at Putin skulle have stået bag mordet, men at

likvideringen af Boris Nemtsov blev iscenesat og udført på en bestemt måde, der havde til formål at ramme Putin. Så kunne man veksle en upopulær og utroværdig russisk oppositionsleder, der ingen trussel var imod Putin, til en blodig skjorte, man kan hænge om halsen på ham.

Den franske økonom og Ruslandsekspert Jacques Sapir kom på sin meget læste internetblog www.russeurope.hypotheses.org med en detaljeret analyse af sagen den 3. marts med titlen: "Hvem fabrikerede beviserne imod Vladimir Putin?". I analysen slår Sapir fast at drabet på Nemtsov var en decideret likvidering, hvor han blev skudt ned bagfra med minimum 8 skud. Men likvideringen forbrød sig imod en lang række ting, der normalt kendetegner en sådan likvidering. For det første er nedskydning bagfra en meget usikker metode, da man jo så ikke kan være helt sikker på ofrets identitet, med mindre Nemtsovs ukrainske veninde, der var ved hans side og slap uskadt fra begivenhederne, blev brugt til at bekræfte Nemtsovs identitet.

Sapir fortæller, at den klassiske likvidering foregår ved ofrets bopæl, når han kommer eller går, ikke på et meget offentligt sted midt i Kreml. Den anden oplagte mulighed var, da Nemtsov lidt tidligere havde forladt en restaurant. Der havde man et klart blik på Nemtsov og en gylden mulighed for et direkte og dræbende skud. Sapir konkluderer derfor, at morderen tog en meget stor risiko ved at skyde Nemtsov ned bagfra, hvor det kræver stor øvelse at påføre ofret et dræbende skud, men til gengæld opnåede en maksimal, propagandistisk effekt ved at begå mordet på gaden midt i Kreml. Når man så bringer billeder af gerningsstedet, så ser man Moskvas symboler på billederne, og man kan let hævde, at det må være Putin, der står bag.

Han pointerer også, at man skal bide mærke i, at Nemtsovs ukrainske veninde kunne forlade drabsstedet helt uskadt. Man kunne jo tænke sig, at hun også ville blive likvideret, så hun ikke kunne udpege potentielle gerningsmænd. Hun skyndte sig efter mordet at tage hjem til Ukraine, og det er uklart,

hvilken rolle hun egentlig spiller i historien, og om der eventuelt er en ukrainsk involvering i hele sagen. Nemtsov var tidligere involveret i en række russiske regeringer i 90'ernes katastrofale russiske politik og har siden 2004 været rådgiver til regeringerne, der blev bragt til magten i Ukraine ved den Orange Revolution. Der var mange, der havde et ondt øje på Nemtsov, inklusive ekstremistiske elementer, der direkte havde truet ham på livet.

Men at man så tydeligt forsøger at gøre Putin ansvarlig for mordet, og det faktum, at den amerikanske præsident personligt deltager i tilsmudsningen af Putin, er en alvorlig affære. Den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche sagde i en officiel udtalelse, at dette må være dråben, der får bægeret til at flyde over. Man må få afsat Obama som præsident, inden tingene eskalerer yderligere og verden befinder sig i en altødelæggende atomkrig, for hele sagen afslører en tydelig intensjon fra Obamas side om, at han og USA under hans ledelse er ude efter Putin og Rusland, uanset prisen. Det tyder også på, at USA har tænkt sig at fortsætte med at være direkte involveret i Ukraine, sandsynligvis med leverancer af våben, for hele den nuværende krise i Ukraine begyndte jo som bekendt, da man i februar sidste år gennemførte et statskup imod den siddende folkevalgte præsident i Ukraine. Statskuppet var iscenesat af Victoria Nuland, USA's viceminister for europæiske anliggender, som den dag i dag er en afgørende faktor i at sikre fortsat krig i Østukraine, og at man kan bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland, og alt tyder på, at Nuland opererer på direkte ordre fra Det Hvide Hus.

Mordet på Nemtsov er en del af et mønster. Den 19. januar blev statsanklager Alberto Nisman fundet død i sin lejlighed i Buenos Aires. Nisman havde uden held gennem lang tid forsøgt at skade den argentinske præsident Cristina Kirchner gennem at anklage hende for at have forhindret, at man kunne afsløre, at det måske var Iran, der stod bag et terrorangreb på et jødisk kulturcenter i Buenos Aires i 1994. Nisman havde i lighed med

Nemtsov mistet sin nytteværdi i levende live, for han stod frem for at skulle fremlægge sine "beviser" for sine påstande, og der var ingen substans i dem. Gennem, at han i stedet begik selvmord under suspekterede omstændigheder, så kunne man bruge hans død til at køre en massiv kampagne imod Kirchner gennem at spekulere i, at hun stod bag mordet, og måske få startet en farvet revolution i Argentina, der kunne sikre det regimeskifte, som finansverdenen, Storbritannien og USA ønsker der. Det har i hvert fald ikke skortet på medieskriverier om sagen, og penge og støtte udefra til at fjerne præsident Kirchner.

Kirchner har udtalt, at hun selv stiller spørgsmålstegn ved, om Nisman begik selvmord, for han var for visse efterretningskredse mere værd død end levende. Nismans store dossier er efterfølgende blevet gennemset af en dommer, der hovedtrystede måtte meddele, at der ingen substans er i det, bortset fra mudderkastning mod præsidenten.

Problemet med at lave nye, farvede revolutioner som dem, man så fremgangsrigt iscenesatte med vestlig støtte gennem et hav af NGO'ere i Ukraine, Georgien og andre steder, er, at de lande, man anvender dem imod, nu er blevet opmærksom på, hvordan det foregår.

Det gælder også Brasilien, hvor man har forsøgt at bruge undersøgelser af korrupsion i det statslige brasilianske olieselskab Petrobras til at igangsætte en kampagne for at få afsat præsident Dilma Rousseff, der netop blev genvalgt for et par måneder siden. Hun er netop blevet rensset for anklager om at have været involveret, men ikke desto mindre vil man fra vestlig side forsøge at bruge sagen til at skaffe sig af med hende, eller i det mindste svække hende.

I England er det ikke mere end to uger siden at Malcolm Rifkind, der tidligere var både britisk forsvars- og udenrigsminister, blev tvunget til at træde tilbage som formand for det britiske parlaments efterretnings- og

sikkerhedsudvalg. Rifkind var i stigende grad bekymret over den vestlige konfrontationspolitik over for Rusland og var en af få røster, der efterlyste et skifte i politikken. I stedet kom der et skifte i hans personlige situation, da han blev narret i en fælde af britiske journalister, der udgav sig for at være kinesiske forretningsfolk. De ville gerne betale Rifkind for, at han skulle hjælpe dem i kontakt med britiske ambassadører, og det ville Rifkind gerne. Belønningen var dog i stedet store forsideartikler med Rifkinds tilbagetræden som konsekvens.

Med i sådanne iscenesatte begivenheder, f.eks. mord og blodige skjorter, som man kan hænge om halsen på sine modstandere, forme offentlighedens billeder af, hvad der foregår, og efterfølgende bruge til at skabe et politisk skifte, bør også regnes de blodige begivenheder på Maidanpladsen i Kiev.

Viceformanden for det ukrainske parlamant, Andriy Parubiy, der netop har været på en uges besøg til Washington for at propagandere for, at USA skal sende våben til Ukraine og lægge nye intriger sammen med Victoria Nuland, og alle steder blev modtaget som en værdig repræsentant for en tæt allieret til USA i kampen imod Rusland, var sidste år leder for en lignende begivenhed, der var afgørende for statskuppet i Ukraine.

I sin rolle som "Kommandanten", der ledte selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, var han samtidig arkitekten bag den famøse massakre på pladsen, hvor såvel aktivister, der demonstrerede imod regeringen, som politifolk fra specialstyrkerne blev skudt. Senere undersøgelser viste, at kuglerne, man fandt i ofrene, var ens, og at de var blevet affyret fra højtbeliggende bygninger, der var under kontrol af Parubiys væbnede styrker. Der har tilmed været interviews af enkeltpersoner, der fortalte, at de havde fået ordre til at skyde fra bygninger. Det var med disse mange blodige skjorter, at man retfærdiggjorde det efterfølgende statskup i Ukraine, hvor man afsatte den folkevalgte præsident.

Hvem er denne Andriy Parubiy, der nu er vestens bedste ven? Han grundlagde i 1991 det Social-nationale Parti i Ukraine (der senere blev omdøbt til Svoboda). Navnet spiller direkte på det tyske forbillede Nationalsocialismen, for blandt disse ukrainere, så var Hitler ikke en fjende, men derimod ukrainernes ven, der hjalp dem i kampen imod russerne. Deres store forbillede Stepan Bandera, og hans bevægelse OUN var energisk medkæmper for SS under krigen, organiserede frivillige til at kæmpe på den tyske side imod russerne og stod i spidsen for en række massakrer på jøder og polakker i Ukraine.

I tiden 1998-2004 var Parubiy leder af den paramilitære organisation Ukrainisk Patriot, som han så officielt droppede for at være en af lederne for den "fredelige" Orange Revolution i 2004. Han forsøgte på et tidspunkt at få EU til at ophøre med sin modstand imod en forherligelse af nazisten og morderen Bandera. Parubiy mente, at EU, i stedet for at betragte Bandera som nazist, i stedet skulle se ham som en stolt anti-kommunist og en anti-russisk, ukrainsk og europæisk frihedshelt.

Fra december 2013-februar 2014 var han så "Kommandanten", der organiserede de paramilitære enheder i selvforsvarsstyrkerne på Maidan-pladsen, og efter at have iscenesat myrderierne på pladsen, som man brugte til gennemførelsen af det efterfølgende statskup, blev han leder af Ukraines Nationale Sikkerhedsråd. Han har senere forladt den post, men spiller en nøglerolle i rekrutteringen og organiseringen af den nye Nationalgarde og andre grupperinger, hvor man samler frivillige til den militære kamp imod rebellerne i Østukraine og andetsteds.

Den ukrainske hær har ikke været særlig entusiastisk i kampen imod sine ukrainske brødre i Østukraine, så Parubiy har været en af arkitekterne til at samle frivillige fra hele verden, der ingen hæmninger har, når det drejer sig om at kæmpe imod befolkningen i Østukraine, fordi de blot ser russere, der skal

fordrives eller slås ihjel. Nu er han som sagt også parlamentsmedlem og viceformand for det ukrainske parlament.

Parubiy fik den store tur i Washington af Victoria Nuland, hvor han på utallige møder skulle overbevise amerikanske folkevalgte om, at USA skal bistå Ukraine med alle midler, deriblandt amerikanske våben, i Ukraines kamp imod Rusland.

Men hvad så med Minsk-aftalen? Blev der ikke netop indgået en våbenhvile, der skridt for skridt skal få til en varig fred i Ukraine? Der var til at begynde med problemer med våbenhvilen, fordi det var uklart, hvilken status Debaltseve skulle have, men efter at rebellerne vandt det slag, så er våbenhvilen faldet på plads, og rebellerne har netop annonceret, at de nu har trukket alle deres tunge våben tilbage inden for den tidsfrist, der blev angivet i aftalen. Det ser ud til, at fredsaftalen virker. Hvorfor forbereder man så nu at eskalere krigen?

De, der udvirkede denne fredsaftale – Tyskland, Frankrig, Rusland og Ukraines præsident under tysk og fransk pres – gjorde det netop, fordi de så faren for, at USA ville begynde at levere våben direkte til Ukraine, og dermed risikere en direkte konfrontation mellem USA og Rusland i Ukraine, men de interessenter, der ikke deltog i forhandlingerne, ukrainske nationalistere, Storbritannien og USA, er fortsat opsat på, at krigen skal fortsætte, og at man skal bruge Ukraine som en rambuk imod Rusland. De ønsker at sabotere Minsk-aftalen og med amerikansk og vestlig hjælp at fordrive eller dræbe alle dissidenter i Østukraine og andre steder, for derefter at erobre Krim-halvøen tilbage fra Rusland.

Samtidig med at der er dette pres for at komme videre til næste fase i Ukrainekrigen, så er Israels statsminister Benjamin Netanyahu nu på besøg i Washington med samme krigsdagsorden.

Netanyahu holdt netop en meget kontroversiel tale til den

samlede Kongres i Repræsentanternes Hus i USA, på trods af, at præsident Obama og hans rådgivere havde bedt ham om ikke at gøre det. Ved hjælp af formanden for Repræsentanternes Hus, republikaneren John Boehner, kunne han alligevel holde talen, på trods af protesterne fra Udenrigsministeriet og Det Hvide Hus, og det havde to formål: For det første at sabotere og forhindre en aftale med Iran om Irans atomprogram, som ville betyde, at Iran kunne forlade skammekrogen og sanktionerne imod landet kunne ophæves, imod udenlandsk kontrol med, at den fredelige brug af kernekraft i landet ikke vil føre til bygningen af atomvåben.

Disse P5+1-forhandlinger har stået på i lang tid, og man er grundlæggende set enige, men der er en stor mobilisering blandt republikanske beslutningstagere imod det, og Netanyahu leverede så sit bidrag gennem en forudsigelig og propagandistisk tale, hvor han hævdede, at Iran om kort tid ville få atomvåben og forsøge at udrydde Israel med dem, hvis man lavede en aftale med dem. En vurdering, som åbent modsiges af både tidligere og nuværende ledende medlemmer af den israelske efterretningstjeneste. Briterne og Netanyahu ønsker ikke blot at forhindre en aftale, men at få verden samlet i kamp mod Iran, gerne gennem en direkte krig mellem sunni- og shia-muslimerne.

Officielt er Vesten i krig med ISIS og Islamisk Stat, men de, der gør den største indsats, er Iran og Syrien. Samtidig lader Vesten vore gode venner i Saudi-Arabien og Qatar finansiere ISIS, Islamisk Stat og ekstremistiske fundamentalister verden rundt, der ønsker at smadre civilisationen, hvad enten det er historiske monumenter i Afghanistan, Libyen eller Syrien, eller det er med terroranslag i Paris eller København. Der går samtidig rygter om, at der er lavet en underhåndsftale mellem Saudi-Arabien og Israel om, at israelske fly kan få lov til at overflyve Saudi-Arabien, hvis de ønsker at bombe mål i Iran.

Netanyahus tale havde til formål at forhindre, at Iran kom ud af skammekrogen og muliggørelsen af en samarbejds- og

fredsproces i Mellemøsten, hvor Iran ville være en vigtig del af et samarbejde om at bekæmpe ISIS og Islamisk Stat. Samtidig var talen en del af Netanyahu's valgkamp frem imod det israelske parlamentsvalg den 17. marts. Netanyahu forsøger at sælge historien om, at han er den store leder, der kan forsvare Israel mod truslen fra Iran, men det er uklart, om den israelske befolkning køber den fortælling. Der er delte meninger om, hvorvidt Netanyahu's besøg har styrket eller svækket hans chancer for at generobre magten. Der er mange, der siger, at Netanyahu har risikeret forholdet til USA, landets vigtigste allierede, og at det viser, at manden må afsættes hurtigst muligt.

Det er uklart, hvad der vil komme ud af disse begivenheder, men det, der allerede er kommet ud af dem, er et øget spændingsniveau i Rusland og Kina, hvor man konkluderer, at faren for krig – og faren for en kommende atomkrig – er kraftigt stigende. Den 1. marts kom generalmajor Andrej Burbin, der er leder af den centrale del af De Strategiske Missilstyrker i Rusland, dvs. de folk, der skal sørge for, at de russiske atomvåben er klar til at bringe deres dødelige last verden rundt i tilfælde af et angreb på Rusland, med en meget klar udmelding, der fik stor dækning i de russiske medier. Både i militære tidsskrifter, regeringsorganer, men også de russiske medier, som Sputnik News og Russia Today, der har den største spredning både inden for og uden for Rusland.

Burbin fortalte, at Rusland er bekymret over den voksende vestlige trussel, f.eks. Prompt Global Strike (Umiddelbar Globalt Angreb), hvor fantaster i Vesten tror, at man kan lave et lammende angreb på Rusland, der ville forhindre Rusland i at være i stand til at slå tilbage. Derfor har Rusland reorganiseret sine atomstyrker, så man altid vil være i stand til at modstå et angreb og svare tilbage. Man har arbejdet på at forny og forbedre de russiske atomvåben, og i 2020 vil 98 % af de russiske missiler være helt nye. Burbin fremhævede, at Rusland er en troværdig atommagt, og at man altid vil være i

stand til at udradere dem, der måtte angribe Rusland.

Hvad er så Prompt Global Strike? Det blev fremlagt i forbindelse med USA Posture Review i 2002, der markerede et skifte i USA's strategiske tankegang. Siden har man arbejdet med muligheden for, at USA ville være i stand til at lamme sine modstandere med et konventionelt/taktisk atomvåben-angreb, der ville sætte fjenden ude af stand til at slå tilbage. Man vil altså sige farvel til MAD-doktrinen, doktrinen om Gensidig Garanteret Ødelæggelse, og går ud fra, at omfattende, men stadig begrænsede krige, mellem atommagterne kan finde sted. Dette vil muliggøre, at USA kan tvinge de andre atommagter til at underkaste sig amerikansk overhøjhed.

Man er som en del af denne proces begyndt at fjerne den klare adskillelse mellem konventionelle våben og atomvåben. Tidligere var der en forståelse af, at atomvåben var på en hylde for sig selv og ikke kunne komme i spil, med mindre man selv blev udsat for et angreb med atomvåben. Det har ændret sig. USA har moderniseret de taktiske atomvåben, man har i Vesteuropa og Tyrkiet, så de i realiteten er blevet forandret fra taktiske atomvåben, der skal bruges lokalt, til at blive mellemdistance-atomvåben, der f.eks. kunne affyres mod Rusland imod de russiske atomstyrker.

Samtidig har man udviklet en ny generation af atombomber, B61-12 atombomber, der er mere præcise og har længere rækkevidde. Det er nu meningen, at de atomvåben, man har i Belgien, Tyskland, Holland, Italien og Tyrkiet, skal erstattes med disse, noget, som visse eksperter allerede har kaldt et brud med Traktaten om ikke-spredning af atomvåben. Samtidig har USA set stort på ønsket fra de lande, deriblandt Tyskland, der ønsker, at atomvåbnene fjernes fra deres territorium.

På lignende vis har USA skiftet sin doktrin over for Kina til den såkaldte Air Sea Battle (Kamp i luften og til havs), hvor man forsøger at være i stand til at rette et lammende

konventionelt angreb på Kinas styrker, så deres atomvåben aldrig kommer i spil. Det er også i lyset af dette, at man skal se den store modvilje imod den amerikanske opbygning af et ABM-system (anti-ballistisk-missilsystem) i Europa, og USA's pres på Sydkorea for at få lov til at opsætte et ABM-system der.

Der er netop nu en ledende, politisk gruppering i Vesten, der tilsyneladende styrer Barack Obama, som mener, at de kan vinde den store krig. De mener, at MAD-doktrinen er fortid, og at man nu har så smarte våben, at man kan neutralisere det modangreb, der vil komme i tilfælde af et angreb på Rusland eller Kina. Derfor tror de, at man kan vinde en krig, og hvis man tror det, så er det jo næsten en forbrydelse ikke at forsøge.

En anden version af samme galskab er, at man tror, at man kan have en krig imod Rusland på det eurasiske kontinent, uden at Storbritannien eller USA vil blive direkte ramt. Så kan de europæiske og asiatiske lande ødelægge hinanden (som Rusland, Tyskland og Frankrig gjorde det i første verdenskrig), mens Storbritannien og USA kan have det godt og regere verden. En idé Lyndon LaRouche har advaret imod som en fantasi, der aldrig vil kunne lade sig gøre. Kommer krigen, så vil den sprede sig til alle dele af verden og gøre brug af alle typer våben. Det er en tankegang, der vil føre til atomkrig.

Grunden til, at krigstruslen er blevet så akut, skal findes i det igangværende sammenbrud af det vestlige finanssystem. Finanssystemet kan ikke overleve i sin nuværende form, og der er derfor en berettiget diskussion rundt omkring i verden, om det ikke ville være en god idé at erstatte det bankerotte system med noget, der er langt bedre.

Vi har Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, der er gået sammen i BRIKS og direkte fremlagt et alternativ i form af BRIKS' Ny Udviklingsbank og etableringen af CRA, en fond til at imødegå spekulation imod landenes valutaer, og en lang

række tiltag, der skal finansiere projekter, som kan sikre en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for udvikling og forbedrede levevilkår for alle lande og alle dele af befolkningen.

Kina er netop nu den største udenlandske investor i Sydamerika, og investerede flere penge i infrastrukturprojekter der, end resten af omverdenen tilsammen. De er i gang med det samme i Asien, og det er formålet med etableringen af AIIB, Den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank. I Afrika er Kina allerede i gang med mange projekter, men mange, mange flere er på tegnebrættet.

Der er stor interesse fra europæiske firmaer for at være med i denne udvikling og alle de forskellige projekter. Samtidig er der jo også et utal af infrastrukturprojekter i Europa, der bare venter på at blive sat i gang, men hvor der ikke har været den nødvendige finansiering. Det er derfor indlysende, at vi burde samarbejde med BRIKS.

Men på samme måde, som man har fravalgt at samarbejde med Rusland og Kina om at løse de strategiske udfordringer vi har, deeskalere krisen i Ukraine og finde en løsning, der kan holde på lang sigt, løse problemerne i Mellemøsten, så det ikke kan være en fortsat kilde til krig og destabiliseringer, så ser man ikke BRIKS som en mulig samarbejdspartner, men som en trussel imod den vestlige magtposition i verden, der skal smadres hurtigst muligt.

Det samme ser vi på den økonomiske front, hvor man betragter BRIKS som en trussel. USA forsøger at etablere frihandelsaftaler, hvor man vil holde Kina ude.

På lignende vis har man i EU insisteret på at holde fast i en økonomisk politik, som helt tydeligt ikke fungerer. Behandlingen af Grækenland er det tydeligste eksempel på det. Man har insisteret på, at Grækenland for at vedblive en del af

eurosamarbejdet skulle fortsætte med at underkaste sig såkaldte reformer og nedskæringsprogrammer, der i stedet for at hjælpe Grækenland har ført til, at pensionerne, lønningerne og levestandarden er faldet dramatisk, mens arbejdsløsheden er eksploderet. Samtidig er den græske statsgæld vokset til nye højder og er blevet langt mere ubetalelig.

Den græske befolkning har så valgt en ny regering bestående af Syriza og Uafhængige Grækere, som har fået mandat til at skifte politikken grundlæggende. Ikke flere underskrifter på utopiske aftaler og at lade som om, at det går fremad, mens det i virkeligheden bare bliver værre og værre. Der skal iværksættes programmer, der faktisk kan forandre tingene til det bedre. I stedet for nedskæringer skal der bruges penge på sociale programmer for den fattige del af befolkningen, og der skal investeres fra det offentliges side for at sætte gang i økonomien. Langt hen ad vejen skal man gøre det modsatte af det, man har gjort under ordre fra Bruxelles, bortset fra, at man kan øge skatteindtægterne ved at sætte stop for, at den rige del af befolkningen snyder for at betale deres del af skatterne.

EU har stået stejlt på, at den nye regering ikke har lov til at forandre politikken. Kun en forsættelse af den tidligere politik accepteres, selv om den helt klart ikke har fungeret. Der er så blevet indgået en midlertidig våbenhvile mellem Grækenland og EU, hvor Grækenland accepterer at fortsat modtage penge de næste 4 måneder, men ikke vil fortsætte nedskæringerne. Til gengæld lader Grækenland være med at erklære, at de ikke vil betale gælden tilbage, så man kan opretholde illusionen om, at gælden stadig har værdi. Men denne våbenhvile vil sandsynligvis ikke holde 4 måneder, og så er man tilbage til det opgør, der næsten kun kan ende med, at euroen sprænges.

Kostas Lavitsas, der er et nyvalgt medlem af Syriza, men også gennem mange år har været økonom ved Londonskolens Universitet for Orientaliske og Afrikanske Studier, havde den 2. marts en

artikel i den britiske avis *The Guardian*, hvor han skriver, at den nye græske regering har haft fire ugers diskussioner, hvor man intet har opnået ud over at købe lidt tid.

Lyt selv til resten af orienteringen efter de første 40:00 minutter på

POLITISK ORIENTERING den 5. marts 2015 v/ formand Tom Gillesberg: Gå ikke ned med den vestlige Titanic!

Billede: Untergang der Titanic, Willy Stöwer, 1912

**RADIO SCHILLER den 16. marts
2015:**

**Tysk udenrigsminister
Steinmeier og Helmut Schmidt
siger fra over for krig med
Rusland // Glass-Steagall i**

USA

Med formand Tom Gillesberg

Præsident for Moskvas Amerikanske Universitet, Edward Lozansky, advarer igen om den umiddelbare fare for en verdenskrig

14. mrs. 2015 – Sputnik International publicerede i går en knusende, ny advarsel om faren for, at Vestens manipulation med krisen i Ukraine kan føre til en verdenskrig imod Rusland. Edward Lozansky er præsident og stifter af Moskvas Amerikanske Universitet og Det russiske Verdensforum. Han er underskriver af Schiller Instituttets BRIKS-appel.

Under hovedoverskriften »Verden på randen af Tredje Verdenskrig«, advarede Lozansky: »Det forholder sig således, at verdens skæbne nu afgøres i Ukraine, ikke så meget af ukrainerne selv, som af USA, EU og Rusland, hvis geopolitiske interesser er stødt sammen i denne region. Tale om Tredje Verdenskrig optræder med stigende hyppighed i medierne og i samtaler blandt de lærde og blandt offentligheden ... Minsk 2-aftalerne tilbyder i det mindste en smal chance for at bevæge sig væk fra en militærkonfrontation, der ville ødelægge en stor del af den nordlige halvkugle, hvis ikke hele verden.«

Han udpegede angrebet på Putin som det ultimative mål for Vestens angreb via Ukraine: »Der foreligger ikke noget mysterium her«, skrev han. »Det blodige kaos i Ukraine blev skabt, ikke for at hjælpe dets befolkning, men for at svække Rusland geopolitisk og vælte det aktuelle lederskab, mens man deklamerer ædle slogans om at fremme frihed, demokrati og andre fine, vestlige værdier.«

Lozansky kom med et overblik over historien om forræderiet af de grundlæggende aftaler, som USA og Rusland indgik, da Sovjetunionens endeligt var en realitet, og som indbefattede et løfte om, at NATO ikke ville udvides mod øst, og han konkluderede: »Den aktuelle, mest omfattende globale krise brød ud, fordi Den europæiske Union med USA's velsignelse valgte at rive århundredgamle økonomiske bånd og familiebånd mellem Rusland og Ukraine over, ved at bruge de samme, gamle slagord om at fremme vestlige værdier.«

Lozansky sluttede på en særdeles ildevarslenende tone, som gav genlyd af mange nylige advarsler fra Lyndon LaRouche om det aktuelle, vestlige lederskabs degeneration: »Verden står i øjeblikket i sandhed og vakler på randen af en ny katastrofe, som endda muligvis bliver atomar ... Det kan være af værdi at erindre sig, at, i de farligste perioder under den kolde krig blev risikoen for en militær konfrontation afspændt af regeringerne Eisenhower, Kennedy og Reagan. Og dog er der intet tegn på denne form for bevidsthed og ansvar blandt demokraterne og republikanerne, som alle forsøger at overgå hinanden som den største sabelrasler imod Rusland. Der er røster fra Fredspartiet blandt amerikanere og europæere, men hidtil er de blevet åbenlyst overvældet af Krigspartiet. Betyder det, at militærkonflikten mellem Rusland og Vesten er uundgåelig?«

NATO's Stoltenberg hævder, Ukraines sikkerhed ikke er NATO's ansvar

14. mrs. 2015 – Under et interview med Sky News, der rapporteres i dag, sagde NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg, at NATO ikke kan garantere Ukraines sikkerhed over for russisk aggression, men at en politik med afskrækkelse virker. »Ukraine er ikke medlem af NATO, så der er forskel på Ukraine og NATO-medlemmer, fordi sikkerhedsgarantien gælder for NATO-medlemmer«, sagde han.

Stoltenberg krævede også, at Minsk-aftalerne gennemføres i deres fulde udstrækning. »Det vigtigste lige nu er at støtte gennemførelsen af Minsk-aftalerne, hvilket vil sige at respektere våbenhvilen og sikre, at alle deres våben trækkes tilbage fra frontlinjen, og for at sikre, at det sker, må vi have ordentlig overvågning«, sagde han.

Den 11. mrs. havde den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier i en kronik i *New York Times* pointeret, at Tyskland og Frankrig har indledt en beslutsom, diplomatisk indsats for at takle krisen i Ukraine med det overordnede mål at nedtrappe kampene og bane vejen for en politisk løsning. Også han talte i kronikken for at gøre en stærkere indsats for at gennemføre Minsk-aftalerne og sagde: »Minskpakken, som lederne af Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine indgik aftale om i sidste måned, frembyder ikke desto mindre en mulighed for at dæmpe en ekstremt skrøbelig situation og udstikker kursen, hvor vanskelig, den end måtte være, mod en forhandlet, politisk løsning. Det, der nu er presserende nødvendigt, er en væsentligt forstærkelse af OSCE's mission, som overvåger

aftalen, samt en fordoblet indsats for at hjælpe Kiev med at fokusere på de mest presserende, nødvendige behov. Vi har meget mere brug for 'sko' på stedet, end 'støvler'.

GRÆKENLAND – UPDATE

Kammenos: Vi behøver en gældssanering, som Londonkonferencen i 1953

14. mrs. 2015 – Den græske forsvarsminister Panos Kammenos har et langt interview i dag med *Bild-Zeitung*, Tysklands førende sensationsblad, hvor han pointerede, at det ikke er hans regerings plan, at Grækenland skal forlade euroen og vende tilbage til drakmen, for hvis landet gjorde det, ville andre lande, som Spanien, Italien og sluttelig endda Tyskland, følge efter. Grækenland har heller ikke brug for en tredje »redningspakke«, fordi de to forudgående pakker kun var til gavn for bankerne, ikke befolkningen. »Det, vi har brug for, er en nedskæring af gælden, som Tyskland fik det i 1953 på **gældskonferencen i London**. Nedskæringspolitik er den forkerte vej. Befolkningen i Grækenland har allerede mistet alt, og de mennesker, der stadig er i arbejde, har fået deres indkomst drastisk beskåret. Mine jagerpiloter tjener nu 1.200 euro om måneden; før krisen tjente de 2.400 euro om måneden, og det risikerer de deres liv for.«

På et spørgsmål om, hvorfor Grækenland, som medlem af NATO, tager kontakt til Rusland for at få hjælp, svarede Kammenos, at Grækenland har »mistet mange penge gennem sanktionerne, og 70 % af vore nationale landbrugsprodukter går til Rusland«. Turisme fra Rusland, der normalt udgør 25 % af al turisme i Grækenland, er blevet ramt. »Vi har brug for compensation fra

EU for det, eller også kan vi ikke længere, og vil ikke længere, deltage i sanktioner, der alene skader den græske økonomi.«

Panos Kammenos: Hvis EU og IMF ikke ændrer deres politik, vil Grækenland gå til BRIKS

14. mrs. 2015 – Hvis Den europæiske Union og Den internationale Valutafond afskærer Grækenland fra finansiering, vil landet vende sig mod BRIKS-landene, Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika, for finansiering. Dette blev sagt højt og tydeligt af forsvarsminister Panos Kammenos i et interview til Græk Radio, hvor han advarede om, at Grækenland altid har et alternativ i BRIKS, hvis EU og IMF afskærer Grækenland. Han karakteriserede BRIKS som den største blok på planeten.

Grækenland ønsker at forblive i Eurozonen, men under nye betingelser, hvor landet genvinder sin nationale suverænitet og udvikler sin økonomi, sagde han. Kammenos sagde, at tiltag i retning af forsøg på at fordrive landet fra Eurozonen er illegale og tilsigter at presse Grækenland til at underskrive et tredje memorandum, hvilket ikke vil ske. Dette er det mandat, som regeringen har fået fra det græske folk. Så hvis finansiering blive afskåret, vil Grækenland blive nødt til at henvende sig til BRIKS. Kammenos sagde også, at Grækenland vil søge samarbejde med Rusland omkring sikkerhed og energipolitik, og især omkring Ruslands forslag om at bygge en gasledning til Tyrkiet, som dernæst forlænges ind i Grækenland.

Interviewet fandt tilsyneladende sted i går aftes og er nu spredt ud over hele den græske blog-sfære.

Varoufakis siger Nej til kvantitativ lempelse, Ja til produktiv investering

14. mrs. 2015 – I en tale på en konference i Cernobbio, Italien, erklærede den græske finansminister Yanis Varoufakis, at der burde være produktiv investering i stedet for kvantitativ lempelse, til spekulation.

»Kvantitativ lempelse er overalt, og der er optimisme i luften«, sagde Varoufakis. »Med risiko for at lyde som en lyseslukker ... finder jeg det vanskeligt at forstå, hvordan en udvidelse af det monetære grundlag i vores fragmenterede og fragmenterende monetære union vil blive transformeret til en betydelig stigning i produktive investeringer. Resultatet af dette vil blive en oppustning af kapital, som vil vise sig at være uholdbar.«

Varoufakis foreslog en »alternativ« kvantitativ lempelse. »Vi har i Europa Den europæiske Investeringsbank (EIB). Lad os tænke os en alternativ form for kvantitativ lempelse, hvor EIB anmoder regeringerne om at føre en politik for en økonomisk investerings-genrejsning, som jeg gerne vil kalde Merkelplanen. Lad os tænke os, at den er 100 % finansieret gennem obligationer, der er udstedt af EIB, med ECB, der operer på de sekundære markeder, parat til at købe EIB-obligationer. Dette ville løse ECB's operationelle problemer, for pludselig ville banken kun købe AAA-papirer uden at bekymre sig om forskellige statsobligationer, og ville samtidig, gennem at gen-lancere investeringer, undgå de nævnte problemer, som kvantitativ lempelse har haft andetsteds, og som vi i stigende grad vil få i Europa, med oppustede priser på værdipapirer.«

Det ser ud til, at en stor del af medierne ikke har dækket hans forslag om at bruge EIB til det, der rent faktisk ville være **en europæisk »New Deal«**, som Varoufakis tidligere har foreslået. De fleste medier har, på linje med deres

sensationsjournalistik imod Grækenland, fejlciteret ham for at få de til at se ud, som om Grækenland var i færd med at kapitulere over for kravene fra landets såkaldte »europæiske partnere«. En stor del af pressen hævder, at han sagde, Grækenland er parat til at udskyde eller endda droppe reformer for at vinde »tillid« fra sine partnere. Et mere nøjagtigt citat er at finde i et Reuters telegram, hvor han klargør, hvad han sagde, »Vi har aldrig sagt, at vi vil frafalde nogle af vore løfter, vi sagde, at vore løfter vedrører en fireårig valgperiode«, sagde han til reportere på sidelinjen af konferencen. »De vil blive udfaset på en optimal måde, der er i harmoni med vores forhandlingsstandpunkt i Europa og også med den græske stats budgetstandpunkt«, sagde han.

I mellemtiden gabte den tyske finansminister Wolfgang Schäuble igen op og sagde, at en Græxit, eller græsk exit af Eurozonen, ikke kunne udelukkes, hvilket har ført til et nyt udtryk, Græxident, en utilsigtet græsk exit.

Som respons på Schäubles erklæringer sagde Pierre Moscovici, EU-kommissær for Økonomiske og Monetære Anliggender, til *Der Spiegel*, at muligheden af en græsk exit ikke bør overvejes. »Alle i Europa er sikkert enige om, at en Græxit ville være en katastrofe – for den græske økonomi, men også for Eurozonen som helhed«, sagde han. »Hvis et enkelt land forlader denne Union, vil markederne omgående spørge, hvilket land, der bliver det næste«, sagde Moscovici. »Og det kunne blive begyndelsen til enden.«

Foto: Statsminister Alexis Tsipras' nydannede regering aflægger ed foran den græske præsident, Karolos Papoulias, i præsidentpaladset i Athen den 27. jan. 2015. Tsipras ses yderst t.v.

Island dropper forsøg på optagelse i EU

12. marts 2015 – Island informerede i dag EU om, at landet trækker sin ansøgning om medlemskab tilbage. Island havde ansøgt om EU-medlemskab i juli 2009, men forhandlingerne kom ind i et dødvande og blev dernæst frosset efter valgene i april 2013, der bragte Fremskridtspartiet og Uafhængighedspartiet til magten, rapporterer RT. Statsminister Sigmundur David Gunnlaugsson har talt om formelt at trække ansøgningen tilbage i januar. »Det er ikke rigtigt aktuelt længere at deltage i EU-forhandlinger«, sagde han dengang. »Både pga. ændringer i EU og fordi det ikke ligger på linje med den nuværende regerings politik at acceptere alt det, som den forrige regering var villig til at acceptere. På grund af dette er vi tilbage ved start.«

Foto: Islands statsminister Sigmundur David Gunnlaugsson

**Helga Zepp-LaRouche:
USA: Kandidat O'Malley er**

fortaler for Glass-Steagall; Steinmeier intervenserer for fred

14. mrs. 2015 – Den tidligere guvernør for Maryland, Martin O'Malley, skaber i øjeblikket store overskrifter i USA, fordi han er den første kandidat fra det Demokratiske Parti, der hidtil entydigt har erklæret, at han stiller op til præsidentvalget, og at den første forholdsregel, som han ville gennemføre som præsident, er genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven. Denne meddelelse kunne vise sig at blive et afgørende vendepunkt for hele den amerikanske politik, for herefter vil alle andre kandidater – og selvfølgelig også Hillary Clinton – blive målt op mod denne målestok, om han/hun er parat til at forsvare det almene vel med Glass/Steagall, eller om han/hun accepterer Wall Streets kriminelle system.

Af strategisk betydning var ligeledes den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeiers intervention i Washington, hvor han under samtaler med den amerikanske udenrigsminister John Kerry og i en tale for tænketanken CSIS indtrængende advarede mod levering af tunge, amerikanske våben til Ukraine, fordi dette ville optrappe konflikten til en ny fase, hvor man ikke længere kunne vende om. Hvis Ukraine fik amerikanske våben, ville Rusland til gengæld udruste separatisterne med flere våben, og balancen ville forblive den samme, men på et højere niveau; men konflikten kunne komme ud af kontrol, og ville ikke være til gavn for nogen, og slet ikke ukrainerne. Ikke en eneste militær løsning i nyere tid havde været succesfuld, og der var intet alternativ til den møjsommelige proces med diplomatiske forhandlinger, iflg. Steinmeier.

Samtidig advarede tidl. kansler Helmut Schmidt om, at konflikten i Ukraine truer med at blive til en 'varm krig',

hvis Vesten forsømmer at tage Putins berettigede bekymringer i betragtning. Iflg. Schmidt blev den grundlæggende fejl, der har ført til denne krise, skabt for et kvart århundrede siden i Maastricht, da EU's udvidelse mod øst blev besluttet.

Steinmeier kritiserede i Washington også de nye lovforslag fra 47 senatorer om yderligere sanktioner mod Iran, som kunne medføre fiasko for slutfasen af »5+1-forhandlingerne« om det iranske atomprogram, en fiasko, der ville få katastrofale følger for hele Mellemøsten og måske endda hele planeten. Dette indbragte ham et udbrud fra den uudsigelige senator McCain, som Steinmeier til gengæld klandrede for at tilhøre »diplomatiets Neville-Chamberlain-skole«.

Fælleselementet mellem O'Malleys meddelelse om, at hans første embedshandling som præsident ville være genindførelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, og Steinmeiers intervention i Washington mod de truende våbenleverancer fra USA til Ukraine, består i, at begge handlinger ganske vist endnu ikke løser den strategiske, eksistentielle krise, men dog viser et potentiale til at løse den.

O'Malleys fokus på de dramatiske hårde livsbetingelser, som spekulanternes og Wall Street-storbankernes profitgriskhed har haft som konsekvens for befolkningen, og nødvendigheden af at rehabilitere den oprindelige Glass/Steagall-lov, er ikke betydningsfuldt for 2016, men for lige nu. For ECB-chef Mario Draghis beslutning om, hver måned at pumpe 60 mia. euro(!) – i alt 1,2 bio. euro frem til september 2016 – ind i finanssektoren, og dermed atter »redde« bankerne, der er i en elendig forfatning, på bekostning af borgerne, afspejler det transatlantiske finanssystems desperate tilstand. Den samtidige beslutning om at forværre den græske regerings akutte pengenød gennem det skærpede handicap mht. nu at måtte benytte nødkreditter, efter at de græske banker allerede var blevet udelukket af den »kvantitative lempelse« med opkøb af statslån, betyder ikke andet, end at enden på Eurozonen er nær.

For Draghi frygter tydeligvis, at en imødekommenhed over for Grækenland gennem mildere betingelser ville have signalvirkning for Italien, Spanien, Portugal og Frankrig om også at smide Trojkaens nedskæringsdiktatur over bord! Og Grækenland hænger på hele den transatlantiske sektors absolut ubetalelige derivatboble. Netop derfor er finanssektorens og mediernes hysteri og aktuelle, næsten racistiske hetz mod et lille land, der kun udgør 1,6 % af Eurozonens BNP, så overproportioneret voldsom. Og kun således kan det forklares, at Schäuble konkurrerer med McCain om, hvem der kan komme med de største fornærmelser.

Den eneste mulighed for at standse finanssystemets truende, ukontrollerbare sammenbrud er netop ved at genindføre Glass/Steagall-loven, hvis ophævelse i 1999 blev mulig gennem en udspekuleret operation fra Det britiske Imperiums side imod Bill Clinton. Det var først efter ophævelsen af Glass/Steagall-bankopdelingsloven, der havde muliggjort en 70 år lang stabilitet i det amerikanske, og også det transatlantiske, banksystem, at det kom til disse uhyrlige spekulationsprofitter og den stadig større kløft mellem rig og fattig, som vi ser i dag. Med O'Malley er Glass/Steagall igen kommet på dagsordenen.

Det hjælper, at den græske europaparlamentariker Notis Marias har opfordret til indførelsen af Glass/Steagall-loven i Europaparlamentets plenumforsamling. For først, når USA og Europa har befriet sig for den enorme vægt af henved to bia. i udestående derivater, og en dermed forbundet statsgæld, gennem en lovreguleret reorganisering af bankvæsenet, er der en chance for at forhindre både det truende kollaps og faren for krig.

Det nye økonomiske system og finanssystem, som BRIKS-staterne og frem for alt Kina har skabt i løbet af det seneste halvandet år med politikken for den Nye Silkevej, og, i løbet af de seneste seks måneder, med diverse nye banker, der udelukkende er orienteret mod at finansiere realøkonomien,

vokser i mellemtiden stærkt. I mellemtiden har 50 stater gjort det klart, at de vil samarbejde med BRIKS-staterne. Den 6. marts bekendtgjorde den kinesiske finansminister Lou Jiwei, at 27 stater allerede ønskede at deltage i oprettelsen af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) som stiftende medlemmer.

Storbritannien meddelte sidste torsdag, at det vil blive det 28. medlem. Inden for halvanden time angreb Det hvide Hus dette skridt fra briterne med, at det ikke var blevet aftalt med USA og var et yderligere udtryk for en fortsat imødekommethed over for Kina. Briterne har rent historisk altid placeret sig i alle lejre – og frem for alt, i den vindende lejr!

Den eneste chance for at imødegå det truende, ukontrollerede finanskrise og den akutte fare for en »varm krig« i Europa, som Helmut Schmidt siger, og som ifølge sagens natur ville udvikle sig til en global, termonuklear verdenskrig, ligger i de europæiske nationers og USA's samarbejde med BRIKS-staterne om opbygningen af den Nye Silkevej, til at blive til en Verdenslandbro, der forbinder folkeslag og kontinenter. For kun på denne måde kan springet fra de formentlige geopolitiske interesser, der allerede har ført til to verdenskrige i det 20. århundrede, erstattes med et konkret grundlag for et nyt paradigme om menneskeheds fælles mål.

O'Malleys meddelelse demonstrerer, at den kampagne, som Lyndon LaRouche siden 2008 har ført for genindførelsen af Glass/Steagall i USA, og som de organisationer, der er forbundet med BüSo her i Europa, ligeledes har sat på dagsordenen, atter kan bringe Amerika tilbage til sin sande identitet som republik.

Steinmeiers intervention i Washington viser, at Tyskland og de andre europæiske nationer udmærket kan forsvare deres interesser, når det drejer sig om det eksistentielle spørgsmål og krig eller fred og, i dette tilfælde, om menneskeheden i

fremtiden skal eksistere eller ej.

Storbritanniens beslutning om at arbejde med som stiftende medlem af AIIB understreger, at det også er ganske ligetil for de andre europæiske nationer at tage imod Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om opbygningen af den Nye Silkevej og BRIKS-staternes nye finansarkitektur.

De første skridt til en bedre fremtid er taget.

Det, der nu er behov for, er en bred mobilisering af befolkningen, en massebevægelse for udvikling, for også at virkeliggøre dette eksisterende alternativ. Mange mennesker i øjeblikket udmærket klar over faren for en stor krig, det beviser meningsmålinger, såvel som personlige samtaler. Det, som de fleste mennesker mangler, er håbet om at erkende et alternativ eller at kunne bidrage med noget til at bevæge verdenshistorien i en anden, mere positiv retning. Med O'Malleys præsidentskabskamp for Glass/Steagall, udenrigsminister Steinmeiers intervention i Washington imod krigspolitikken og Storbritanniens – af alle ting! – deltagelse i stiftelsen af AIIB viser, at de løsninger, som LaRouche og BüSo/Schiller Instituttet længe har foreslået, kan virkeliggøres.

EIR: Hvem mener, atomkrig er en levedygtig valgmulighed?

9. mrs. 2015 – Hvem ville være pervers nok til at komme frem med en strategi om lancering af en atomkrig? Det korte svar er det britiske finansoligarki, hvis faste beslutning om at

bevare verdensdominansen rent historisk har omfattet ikke alene truslen om at bruge bomben for at intimidere dem, der gør modstand, men også en villighed til at risikere global udslettelse gennem det, de har kaldt »begrænset atomkrig«. USA's aktuelle militærdoktrin stammer direkte fra disse utopiske idéer.

Download (PDF, Unknown)

Fra LaRouche-bevægelsen 13. mrs. 2015: At låne fra Peter for at ihjelslå Poul ...

**Den, der dør, har betalt al gæld
'Stormen', III, ii**

Kontrasten kunne ikke være tydeligere mellem den måde, hvorpå de vestlige regeringer behandler Ukraine, versus den måde, hvorpå de behandler Grækenland. Denne politik er, mildt sagt, falsk, og har alvorlige konsekvenser inden for de aktuelle, mulige atomopgør.

Lad os kort undersøge Ukraine.

Ukraine

USA og vestlige institutioner såsom NATO har støttet den nazi-støttede Kiev-regering, der kom til magten ved et kup, og de har åbenlyst indrømmet deres finansielle, militære og diplomatiske støtte. Det amerikanske Senat har netop afsluttet en konkurrence om, hvem, der mest ivrigt kunne proklamere sin støtte til de ukrainske nazister, og den amerikanske forsvarsminister har netop annonceret 75 mio. dollar til at hjælpe og tilskynde de nazistiske bataljoner.

En af premierminister Poroshenkos toprådgivere har faktisk netop erklæret, at Ukraine har brug for færre af deres traditionelle folk, indkaldt til militærtjeneste, og flere **nazistiske frivillige**.

Dette samtidig med, at de **aktivt saboterer** gennemførelsen af Minsk-aftalerne.

Vesten gør ingen hemmelighed af den kendsgerning, at deres støtte til det ukrainske militær er direkte rettet mod Rusland, og der er nogle har påpeget, at de amerikanske sanktioner mod Rusland bare vil forene landet i opposition, samt bevirke, at mere radikale politiske elementer tager ordet.

*** Dmitri Simes anslår en anden tone om Putin**

Som om dette ikke var nok, så har IMF netop meddelt, at de vil give **Ukraines nazistiske kup-regering en bailout** (redningspakke) på 17,5 milliarder dollar.

Sammenlign dette med behandlingen af Grækenland.

Som vi **tidligere har rapporteret**, skylder Grækenland faktisk intet til internationale kreditorer, som medierne i bredt omfang påstår:

Det, som amerikanere har brug for at vide om Grækenland og dets »gæld«, er, at den nye, græske regering beder Den europæiske Union om at nedlukke en enorm, Wall Street/London-

banksvindel og atter gøre økonomisk vækst mulig i Europa.

Hvis det ikke sker, vil det transatlantiske banksystems bankerot, der stadig forværres, afføde desperate konfrontationer med stormagterne Rusland og Kina, med truslen om verdenskrig.

Ikke alene forventer Vestens regeringer, især (katas)-Trojkaen, at Grækenland betaler denne svindelgæld, men de nægter også at tilbyde Grækenland nogen hjælp, mens de samtidig yder bailout til Ukraine, idet de regner med, at meget af Grækenlands snarligt forfaldne afdrag skal være med til at betale denne bailout til Ukraine.

Oprindelsen til det tilsyneladende paradoks mellem Vestens håndtering af Ukraine vs. Deres behandling af Grækenland ligger hverken o Grækenland eller Ukraine, men har mere at gøre med London-Wall Streets transatlantiske systems bankerot som helhed. Som LaRouche gentog i sit webcast-budskab fredag, 6. marts:

»Det spørgsmål, som stilles af Rusland og mange andre nationer i dag, er, om europæerne og USA under Obama kan overleve deres egen tåbelighed, eller om deres handlinger vil føre til verdenskrig og muligheden for generel udslettelse. Dronning Elizabeth og hendes kredse billiger muligvis idéen om generel krig, men det gør jeg ikke.

Der er lykkeligvis en plads for Grækenland. De kan gå med i den anden klub. De kan blive en del af BRIKS-processen. En voksende del af verden bryder med de angloamerikanske interesser, og det inkluderer nu flertallet af nationerne i Syd- og Mellemamerika og Caribien. Det omfatter naturligvis også mange nationer i Sydøstasien, Sydasiien, Mellemøsten og Afrika ...

Det, vi ser med konfrontationen med Grækenland, såvel som konfrontationen med Rusland, er et sidste, desperat forsøg på at bluffe. Faren består i, at der for enden af dette bluff er

atomkrig. Udfordringen for de fleste amerikanere er, at de ikke kan fatte det vanvid, der er drivkraften bag denne politik med bluff og provokation. De kan ikke fatte, for det meste, at der findes nogen, der er villige til at risikere den selvmorderiske udslettelse af menneskeheden. Dette er vanvid ud over enhver forstand, og dog er det, hvad vi har med at gøre med hensyn til Obama, briterne og andre desperate kræfter.»

Resten af hr. LaRouches erklæring kan læses her, [Afslør EU's bluff og gå med i BRIKS-dynamikken.](#)

(Foto: Maidan)

Vi anmoder alle tænkende borgere om ikke alene at **underskrive appellen om, at Europa og USA må gå med i BRIKS, men også om at donere et bidrag til at hjælpe os med at finansiere vores indsats.**

JERES DONATIONER KAN VENDE TIDEVANDET!

**GIV ET BIDRAG TIL SCHILLER INSTITUTTET
NU**

Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

IMF giver bailout til Ukraines nazister

12. marts 2015 – Den internationale Valutafond (IMF) meddelte i går, at det havde godkendt en fireårig bailout-pakke på 17,5 mia. dollar til Ukraine, hvoraf den første bid på 5 mia. dollar omgående vil blive stillet til rådighed. De 17,5 mia. dollar er angiveligt en del af et større låne- og hjælpeprogram på 40 mia. dollar, hvis formål det er, som *Wall Street Journal* udtrykker det, at »holde landet oven vande«.

Ikke for at holde befolkningen i live – den vil blive underkastet morderiske nedskæringsbetingelser – men for at give Ukraine mulighed for at fortsætte sin krig imod Rusland. Navnlig vil 1,5 mia. dollar af disse 5 mia. dollar til Ukraine blive aftvunget Grækenland i betaling af gæld, der »forfalder« på fredag og mandag (14. og 16. marts), Grækenland, der jo nægter at gå med i angrebet på Rusland.

Programmets anti-russiske drejning er tydelig. Som den ukrainske præsident Poroshenko ekstatisk tweetede,

»IMF's beslutning i dag beviser, at den civiliserede verden tror på og støtter Ukraine«,

Rapporterede *Journal* og tilføjede sin egen kommentar om, at mange økonomer og analytikere ser denne redningspakke som en del af en

»bredere politisk beslutning om at støtte den flyvefærdige, pro-vestlige regering i Kiev. USA og Europa forsøger at hjælpe den tidligere Sovjetrepublik til at forlade sit årtier lange politiske og økonomiske kredsløb omkring Kreml.«

David Lipton, nummer to i IMF-rangfølgen, understregede, at Ukraines krise

»byder sig som en chance for regeringen til at foretage et endeligt brud med fortiden«.

Den idé, at dette program vil »stabilisere« Ukraine, er ren fantasi. Programmets politik med betingelser (om nedskæringer, -red.), inkl. langt højere energitariffer, privatiseringer og afmontering af ethvert socialt sikkerhedsnet (er allerede i gang) vil skubbe de eksisterende, politiske spændinger til bristepunktet. Stort set alle kommentatorer påpeger de »enorme risici«, der er indbygget i programmet.

Indbygget i bailout-programmet er kravet om, at Ukraine også skal fremskaffe 15,4 mia. dollar i »besparelser« gennem forhandlinger med deres kreditorer, gældssanering eller et decideret gældsmoratorium. *Reuters* hævder i dag, at »visse aktører« mener, en »hårklipping« af kreditorer på 70 % er en mulighed. Fredag vil finansminister og statsborger i USA, Natalie Jaresko, afholde en videokonference med kreditorer for at skitsere planer om forhandlinger med indehavere af statsgæld.

Iflg. aftalebetingelserne afhænger frigivelsen af den næste bid af finansieringspakken, der skal forfalde om tre måneder, af, at man banker en succesfuld gældssanering igennem med høj kreditordeeltagelse, advarede David Lipton.

Sæt dette i kontrast i Trojka-fascisternes fremgangsmåde som svar på Grækenlands forslag om en gældssanering og nedskrivning af den græske gæld.

Foto: Gadesuppekøkken i Ukraine. Nedlæggelse af ethvert socialt sikkerhedsnet er allerede i gang, og vil blive yderligere forstærket som en af IMF's betingelser om nedskæringer. Som altid rammes de mest sårbare grupper, der

ikke har noget alternativ til at klare sig selv, først, og hårdest.

Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov fremlægger EU's og Kievs sabotage af Minskaftalerne

12. marts 2015 – Under en lang pressekonference med den spanske udenrigsminister Jose Manuel Garcia-Margallo den 10. marts, gav den russiske udenrigsminister en temmelig detaljeret briefing om den igangværende sabotage af Minskaftalerne, under hans besvarelse af spørgsmål.

For det første bemærkede han, at

»det ser ud, som om EU-bureaukratiet i Bruxelles med fuldt overlæg optrapper konfrontationen med Rusland og ofte forsøger at foregive, at der ikke sker fremskridt i opfyldelsen af de militære klausuler i Minskaftalerne. Dette forsinker gennemførelsen af de politiske klausuler og hindrer samtidig normaliseringen af relationerne mellem EU og Rusland, noget, som mange lande er fortalere for, inklusive Spanien.«

(udskrift fra det Russiske Udenrigsministerium)

For det andet bemærkede han, at Radaen (Det øverste Råd i Ukraine, det nationale parlament, -red.) har udstedt en erklæring, der siger, at det ikke vil samarbejde med repræsentanterne for republikkerne Donetsk og Lugansk om at afholde lokale valg – et spørgsmål, der er indeholdt i

aftalen.

For det tredje har Kiev nægtet at overholde aftalen mht. at oprette underarbejdsgrupper inden for Kontaktgruppen omkring den forfatningsmæssige proces, humanitære og økonomiske spørgsmål, afholdelse af valg, osv.

Man kunne måske føje til Lavrovs liste den særlige erklæring fra Vladislav Deinego, repræsentant fra republikken Lugansk i Kontaktgruppen, der både har klaget over Kievs igangværende beskydning og også har bemærket, at Radaen kun har fire dage tilbage til at opfylde den deadline, der er afsat i Minskaftalerne, for at vedtage et dekret om at give Donbas særstatus.

Lavrov sluttede sin diskussion som følger:

»Er vore vestlige kolleger ikke i stand til at se alt dette? Det er afgørende at gøre dem opmærksom på den kendsgerning, at den fulde gennemførelse af Minskaftalerne, som de kræver, faktisk bliver blokeret af Kievmyndighederne.

Jeg ved ikke, hvilke redskaber amerikanerne og europæerne har til at lægge pres på Kiev. De burde måske bruge deres foretrukne mekanisme – sanktioner – til at tvinge Kievmyndighederne til at levere, hvad de har indgået aftale om, og som alle vore vestlige kolleger kræver.«

Foto: Den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov (t.h.) og hans spanske modpart, Jose Manuel Garcia-Margallo, ankommer til den fælles pressekonference den 10. marts.

Ukraine: Rådgiver til Poroshenko: Det, vi har brug for, er nazistiske frivillige

12. mrs. 2015 – Yuri Biryukov, en rådgiver til den ukrainske præsident Poroshenko og en højlydt fortaler for, at USA skal opruste Ukraine, fordømte tilstanden i det ukrainske militære rekrutteringssystem i en skvalder på Facebook tirsdag:

»Det aktuelle system for mobilisering er baseret på den sovjetiske hærs system og principper, og fungerer overhovedet ikke i vores land. Alkoholikere og plattenslagere, narkomaner og idioter: de er alle rent formelt underkastet mobilisering, efter princippet: Vi tager, hvad vi kan få; kvaliteten er ikke vigtig«,

sagde Biryukov, rapporteret af Sputnik.

Han talte til fordel for »rekruttering på basis af frivillighed« og bemærkede, at han snart ville fremlægge en plan for Forsvarsministeriet og Generalstaben om skabelsen af flere eksperimentelle centre for rekruttering af frivillige, med afdelinger over hele landet.

Biryukov sagde, at de såkaldte frivillige bataljoner, der i øjeblikket er i aktion i det østlige Ukraine, har vist et »kvantitativt anderledes niveau af motivering, disciplin og støtte hos soldaterne for hinanden«. Sputnik bemærker korrekt, at disse »højt disciplinerede« soldater er neonazisterne, såsom Azov-, Aidar-, Donbas- og Dnepr-bataljonerne, der er organiseret og finansieret af oligarken Igor Kolomoysky, som har base i Dnepropetrovsk, og at disse bataljoner stolt bærer svastika-emblemet.

Foto: Medlemmer af Azov-bataljonen med eget flag, NATO-flag og Hagekors-flag!

Søndags-klummeskriver i Londonavisen Spectator: Det er NATO, der bygger Imperium, ikke Putin

12. marts 2015 – I en spalte i »Spectator« 7. marts skriver Peter Hitchens:

»To store landemagter står over for hinanden. En af disse magter, Rusland, har opgivet kontrollen over 700.000 kvadratkilometer af værdifuldt territorium. Den anden, Den europæiske Union, har vundet kontrol over 400.000 af disse kvadratkilometer. Hvilken af disse to magter er det, der udvider?»

Der er 300.000 neutrale kvadratkilometer mellem dem, for det meste i Ukraine. Fra Moskvas standpunkt er dette allerede et alvorligt, uerstatteligt tab. Som Zbigniew Brzezinski, en af de mest snu af de gamle krigere fra den kolde krig, skrev tilbage i 1997, 'Ukraine er en geopolitisk akse, fordi dets blotte eksistens som et uafhængigt land er med til at transformere Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et europæisk imperium.'

Dette formindskede Rusland føler denne spredning af EU og dets bevæbnede fløj, NATO, som et slag på en skade, der endnu ikke er helet op. I februar 2007, f.eks., spurgte Vladimir Putin

surt, 'Hvem er denne udvidelse rettet imod?'

Jeg har aldrig hørt en klart svar på dette spørgsmål. USSR, som NATO blev grundlagt for at bekæmpe, udåndede i august 1991. Så hvad er NATO's formål nu? Hvorfor eksisterer det i det hele taget stadig? Der er intet indlysende behov for et fjendtligt system i Europa efter Sovjetunionen...«

[www.spectator.co.uk/features/9459602/
its-nato-thats-empire-building-not-putin/](http://www.spectator.co.uk/features/9459602/its-nato-thats-empire-building-not-putin/)

Foto: 'Rapid Trident' militærøvelse i det vestlige Ukraine

40 % af tyskerne frygter krig mellem NATO og Rusland

12. mrs. 2015 – En meningsmåling udført af FORSA-instituttet for et RTL-fjernsynsprogram viste, at 40 % af de adspurgte tyskere sagde, at de frygtede, der ville udbryde en krig mellem NATO og Rusland, og at det er »en tid, hvor man skal være bange«. (Det ville måske være nyttigt også at udføre meningsmålinger blandt befolkningen i Polen eller De baltiske Lande, hvis ledende politikere offentligt fremprovokerer spændinger med Rusland.) Den polske premierminister Ewa Kopacz har netop advaret mod »naivitet« med hensyn til situationen i Ukraine og sagde, at »for første gang udgydes der blod for Den europæiske Union, for hensigten om at integrere ind i EU«, og at ukrainernes »suveræne afgørelse« om at blive en del af EU »må respekteres ... Samtidig må enhver, der ikke vil acceptere denne afgørelse, fordømmes«, (en hentydning til præsident Putin).

Pres og psykologisk krigsførelse udøves også mod Finland for at de skal opgive deres neutrale status og tilslutte sig NATO. Ulykkeligvis har Finlands premierminister Alexander Stubb sagt, at hans land »ikke længere udelukker medlemskab af NATO i de kommende år«, og at også den finske præsident har omtalt »denne mulighed«. I mellemtiden deltog tropper fra NATO-landene USA, U.K., Holland og Spanien i en militærparade i Narva, Estland.

Foto: Amerikanske soldater i pansrede mandskabsvogne deltager i parade i Narva, Estland, på landets uafhængighedsdag, 24. februar 2015.